СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

— SVOBODA —

Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CXI | П'ЯТНИЦЯ, 16 КВІТНЯ 2004 РОКУ | ЧИСЛО 16 | VOL. CXI | FRIDAY, APRIL 16, 2004 | No. 16

УНСоюз повідомляє про новий привілей для членів

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У понеділок, 12 квітня 2004 р., Головний секретар УНСоюзу Христина Е. Козак повідомила про новий привілей для членів УНСоюзу. „Це є надзвичайно хвилюючий час для УНСоюзу. Вшановуючи 110 річницю існування УНСоюзу, і як завжди, маючи на увазі членство УНСоюзу, ми з гордістю повідомляємо про новий привілей, а це „ScriptSave Prescription Drug Discount Card". „ScriptSave Prescription Enhanced Discount Card" не є карткою забезпечення на ліки – це є знижкова картка, яку приймають понад 33,000 аптек, які беруть участь у цьому пляні у всіх штатах Америки.

Ця картка не тільки пропонує негайне заощадження на приписані ліки, вона також дає заощадження на окуляри та слухові апарати, на апаратуру для перевірки цукру в крові для діябетиків і інші здоровельні прилади.

Ця картка буде особливо допоміжною для тих осіб, які не мають жодного забезпечення на ліки з їхньої медичної забезпеченевої компанії або для людей, які взагалі не мають медичного покриття. Однак ця картка буде також корисною кожному, хто має обмежене покриття на ліки, або кому компанія медичного забезпечення повертає гроші, видані на приписані ліки. У всіх питаннях члени повинні безкоштовно телефонувати до „ScriptSave Customer Service".

Зголошення для членів УНС є нескладне. Члени УНС повинні подзвонити до Головної Канцелярії на число 1 (800) 253-9862 або виповнити нижню частину оголошення УНСоюзу, поміщеного у цьому числі (ст. 12), та вислати поштою прямо до Головної Канцелярії.

Ця програма є безкоштовною для всіх членів УНСоюзу. Незалежно від того, чи члени мають активні грамоти, на які вплачують вкладки, чи виплачені або пенсійні грамоти, всі члени УНСоюзу мають право отримати картки.Якщо грамота вигасла (є недійсна), треба відновити її актуальність, щоб отримати картку.

Члени можуть користуватися карткою відразу після отримання її поштою. Маючи будь-які запитання відносно аптек чи які ліки мають покриття, відносно окулярів і слухового апарату і т. п., члени можуть подзвонити на безкоштовне число, вказане на їхній знижковій картці, і отримати фахову інформацію у „ScriptSave". Інформації можна отримати в різних мовах, включаючи українську.

Безумовно, ми надіємося, що члени УНСоюзу скористають з цієї чудової нагоди. Кожного, хто не є членом УНСоюзу і бажав би отримати таку знижкову картку просимо телефонувати до Головної Канцелярії УНСоюзу на число 1 (800) 253-9862 у справі інформацій, як стати членом УНСоюзу.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

Неуспіх „політичної реформи" в Україні

КИЇВ. – У Верховній Раді 8 квітня було провалено голосування за нову редакцію Конституції, яка передбачала суттєвий перерозподіл повноважень між президентом, парляментом та урядом. Парляментській більшості та лівим фракціям не вистачило для підтримки конституційної реформи 6 голосів. Як показали результати поіменного голосування, провал нової Конституції стався через те, що деякі члени парляментської більшості не проголосували „за".

Дебати у Верховній Раді тривали протягом усього дня. Протистояння між провладними силами і правою опозицією, а також між комуністами і бльоком В. Ющенка „Наша Україна" ще ніколи не було таким запеклим. 294 голоси за реформу стали шоком для провідників парляментської більшости, котрі після завершення засідання навіть уникали спілкування із журналістами. Їхня реакція цілком зрозуміла: адже вони впевнено заявляли, що разом з лівими фракціями мають 310 голосів на підтримку нової редакції Конституції. Результати голосування засвідчили, що комуністи і соціялісти віддали усі свої голоси за реформу, у той час як фракції і групи більшости не були одностайними.

Представник СДПУ (о) Нестор Шуфрич визнав, що за провал голосування несе відповідальність передусім більшість. „Ми стали свідками того, що деякі депутати, які декларували свою приналежність до більшости, не виконали зобов'язань перед нею. Безумовно, ми спочатку перевіримо, як спрацювали картки для голосування, і тоді зробимо остаточні висновки. Але на мою думку, проблема є саме в організації роботи більшости", – сказав депутат.

Перемогою демократичних сил назвали провал ухвалення політичної реформи опозиційні бльоки „Наша Україна" та бльок Юлії Тимошенко. Провідник БЮТ Юлія Тимошенко заявила журналістам, що ті депутати з провладних сил, які відмовилися підтримати конституційну реформу, серйозно ризикували: „Я хочу подякувати цим депутатам, які сьогодні заклали своє життя, життя своїх близьких і поставили себе під потужний удар. Ніхто не міг розраховувати, що саме у більшості знайдеться стільки людей, які не підтримають авантюру влади".

Координатор більшости Степан Гавриш заявив, що проєкт змін до Основного закону буде переголосований. Тим часом голова Верховної Ради Володимир Литвин у вівторок, 13 квітня, в такий спосіб охарактеризував крайню розгубленість більшости і її суєтливі намагання перемінити поразку на успіх: „Треба мати сміливість програвати". Голова парляменту підкреслив, що Верховна Рада відхилила законопроєкт ч. 4105 щодо внесення змін до Конституції, і тому цей законопроєкт повторно не може розглядатися протягом року. „На жодні компроміси з Конституційним судом я не піду, як би мене не гнули і які б публікації про мене не вміщували", – сказав В. Литвин і знову запевнив, що переголосування даного проєкту не буде. Він також оприлюднив істотне уточнення щодо результатів голосування 8 квітня, коли у парляменті під час обговорення згаданого проєкту знялася справжня буря емоцій. Отже, за проєкт ч. 4105 проголосувало не 294, а тільки 289 депутатів, оскільки вчасно не були вилучені п'ять карток відсутніх в сесійній залі народних депутатів.

Провідник бльоку „Наша Україна" Віктор Ющенко вкотре назвав спроби змінити Конституцію „державним переворотом", метою якого є збереження на посадах чинної владної еліти.

УНІАН

Партнер П. Лазаренка дає важливі свідчення

САН-ФРАНЦИСКО, Кал. – Після того, як Павло Лазаренко був звільнений з посади прем'єр-міністра, він залишився винен Президентові Леонід Кучмі 50 мільйонів долярів.

Про це 7 квітня на перехресному допиті в суді в Сан-Франциско повідомив головний свідок звинувачення колишній партнер П. Лазеренка Петро Кириченко. Відповідаючи на запитання прокурора Марти Борщ, П. Кириченко повідомив, що до 1997 року взаємини П. Лазаренка і Л. Кучми були „гарними". На його думку, пізніше вони зіпсувалися, „оскільки оточення Кучми було незадоволене Лазаренком".

„Він (Лазаренко) говорив, що в нього були конфлікти з Волковим і Рабиновичем. Це люди, що входили і входять в оточення Кучми", – відзначив свідок. Відповідаючи на запитання прокурора про „економічні стосунки" П. Лазаренка і Л. Кучми, П. Кириченко заявив: „Це вже коли він був звільнений з посади, він якось говорив, що винен Кучмі 50 мільйонів долярів. Але він сказав, що я (тобто Лазаренко) їх краще витрачу, щоб зняти його (тобто Кучму) з посади", – сказав колишній помічник прем'єра. П. Кириченко визнав, що вперше оприлюднює таку інформацію, оскільки до цього „ніхто не запитував". Уточнюючи у відповідь на прохання адвоката П. Лазаренка Дорана Вайнберга, чи можливо, що Л. Кучма переслідує П. Лазаренка за те, що він не дав йому хабара, П. Кириченко відповів: „Може бути".

Петро Кириченко також повідомив, що під час їхнього спільного перебування в Панамі вони за 100 тисяч долярів купили панамські пашпорти.

Як повідомляє Радіо „Свобода", П. Кириченко пояснив, що пашпорти їм були потрібні, щоб не доводилося щоразу отримувати візи для поїздок в інші країни.

П. Кириченко також розповів, що „починаючи від 1993 року, Лазаренко уклав домовленості про 50 відсотків прибутків компанії й 50 відсотків прав власности на неї з незліченною кількістю торгівців, які хотіли мати справи в багатій Дніпропетровській області".

Як стверджує Радіо „Свобода", П. Лазаренко отримав загалом понад 35 мільйонів долярів від П. Кириченка та його компанії з російською

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

СБУ виявила автора листа з загрозою замаху на президента

КИЇВ. – Служба безпеки України 9 квітня встановила автора анонімного листа з загрозою замаху на життя Президента України Леоніда Кучми під час його перебування на лікуванні в Баден-Бадені з 26 грудня 2003 року до 17 січня 2004 року. Автором листа виявився 34-річний житель Донецька, колишній міліціонер, який до 1995 року працював в карному розшуці. Під час обшуку в нього знайшли фрагменти чернетки листа. Взяті зразки почерку підтвердили авторство цієї людини. Не виключено, що мотивом вчинку стало бажання звести рахунки з колишнім співробітником та його сестрою, до якої автор листа мав давню симпатію, але вона не відповіла взаємністю. Ця жінка, колишня громадянка України, тепер проживає в Німеччині. Автору листа загрожує кара до 100 неоподатковуваних податком мінімумів доходів громадян або обмеження свободи до трьох років.

Після отримання анонімного листа в Німеччині, в квартирі колишньої української громадянки, на яку автор листа вказав як на зв'язкову в операції щодо замаху на Президента, було проведено обшук. Інформація про підготування замаху на Л. Кучму підтвердження не знайшла.

Україна програла в Европейському суді

СТРАСБУРҐ. – 30 березня Европейський суд в ході розгляду справи „Сем Меріт проти України" виніс рішення, в якому констатував порушення Україною двох статей Конвенції про захист прав і основних свобод людини – права на справедливий судовий розгляд та права на ефективний засіб правового захисту. Уряд України після набуття рішенням статусу остаточного має сплатити заявнику 2,500 евро як відшкодування моральної шкоди та 1,500 евро відшкодування судових витрат. Період, який має розглядатись з точки зору „розумного терміну розгляду справи", розпочався 28 січня 1998 року, коли заявник був затриманий за підозрою у вчиненні злочину і підданий розслідуванню. Хоч минуло вже шість років, заявник до цього часу перебуває в стані непевности про долю кримінального провадження проти нього, що є порушенням Конвенції в частині термінів кримінального розслідування. Рішення, винесене 30 березня, може бути оскаржене сторонами до Великої палати Европейського суду протягом трьох місяців.

В Криму створено пункт підтримки російських журналістів

СИМФЕРОПІЛЬ – Створено кореспондентський пункт московського Фонду захисту гласности, який проводитиме облік порушення прав російських журналістів, котрі ніби мають місце у Криму, і надаватиме їм правову допомогу. Представник фонду в Криму, журналіст і письменник Марко Пурим повідомив, що в автономії працює близько 200 членів Спілки журналістів Росії, права яких періодично порушуються. Корпункт фонду очолив російський журналіст Євген Симонов. Плянується цього року відкрити ще два корпункти – в західньому і східньому регіонах України.

Україна на ринку торгівлі людьми

КИЇВ. – Радник заступника Державного секретаря США з питань торгівлі людьми Лора Ледерерз аявила 12 квітня, що Україна є однією з провідних держав у допомозі жертвам торгівлі людьми, але їй ще треба попрацювати над запобіганням торгівлі, а також над суворішим покаранням причетних до неї. За останні 4 роки до України повернулася понад тисяча жертв цієї торгівлі. З часу запровадження кримінальної відповідальности за торгівлю людьми в Україні порушено понад 600 карних справ, зокрема 289 – минулого року. Але до судового вироку була доведена лише кожна десята справа. Водночас більшість неурядових організацій, які допомагають жертвам торгівлі людьми в Україні, пов'язані з двома міжнародним організаціями „La Strada" та „Winrock International". Остання фінансувалася із фондів американської допомогової агенції „US AID". Цього року фінансування вирішено припинити. Американський уряд спробує відшукати інші ресурси, аби не припиняти діяльність організацій, що допомагають жертвам торгівлі людьми. За неофіційними підрахунками, за межами України на заробітках перебувають від 3 до 7 мільйонів українців, тобто кожен п'ятий працездатний українець. Більшість заробітчан – жінки.

Середня платня в Україні, за даними офіційної статистики, становить 3 гривні 50 копійок на годину, що в 3 рази менше, ніж у Польщі, та у 35 разів менше, ніж у Німеччині. За оцінками експертів ООН, до 2030 року населення України може скоротитися до 27 мільйонів.

Колекція унікальних старовинних писанок

ЛЬВІВ. - Напередодні Великодня в Львівському національному музеї була представлена колекція унікальних старовинних писанок. Перші експонати зібрав ще на початку XX століття засновник національного музею, Митрополит Української Греко-Католицької Церкви Андрей Шептицький. Колекція налічує три з половиною тисячі писанок, а на цьогорічній „Великодній виставці" представлені 350 писанок XIX–XX століть. Найдавніша з них походить з Сокальщини і розписана Анною Мельничук у 1892 році. Писанки цікаві своїми неповторними візерунками: тут і мініятюрний розпис Гуцульщини, вишнево-малиновий кольорит Покуття, фантазійний розпис Тернопільщини. Більшість писанок самі умільці дарували на Великодні свята Митрополитові А. Шептицькому. В експозиції є й писанки, розписані майстрами з родинного маєтку Шептицьких у Прилбичах, що на Львівщині. Ця збірка, на думку мистецтвознавців, має велике етнографічне значення.

У Криму виявлено масове захоронення людей часів Другої світової війни

СИМФЕРОПІЛЬ. – У Криму, неподалік від Бахчисараю, виявлено масове захоронення людей, вбитих нацистами під час окупації півострова в Другу світову війну. За кілька днів розкопок члени громадської групи „Пошук" знайшли останки понад 50 осіб. У Південній балці, за 4 кілометри від Бахчисараю, у 1941 році зондеркоманда СС „10-А" проводила розстріли мирних мешканців, переважно євреїв, кримчаків та циган. Крім того, тут страчували полонених радянських вояків та політичних працівників. Серед знайдених кісток майже п'ята частина – дитячі. Керівник групи „Пошук" Василь Рибка вважає, що у балці було знищено не менше двох тисяч людей. На місці масового розстрілу близько 20 років тому вже побували так звані „чорні слідопити", які шукали золоті коронки та, можливо, зброю. Уряд Криму розпорядився про перезахоронення загиблих.

Українці надаватимуть відбитки пальців для поїздки в США

КИЇВ. – Посольство США в Україні повідомило, що від 15 квітня у всіх осіб, які звертаються за американським візами, будуть узяті відбитки пальців електронним скануванням. Процедура запроваджується відповідно до закону США, який вимагає проведення так званої біометричної ідентифікації людей, що прибувають у країну. Цей закон став частиною заходів, запроваджених для боротьби з тероризмом. Електронні відбитки пальців повинні надавати лише ті особи, які звертаються за новими візами. Візи видані раніше залишаються чинними.

Правоохоронці побили журналіста

ДОНЕЦЬК. – Журналіста Володимира Бойка 9 квітня побили працівники міліції в залі засідань Калінінського районного суду Донецька. В. Бойко має копію медичної довідки обласної клінічної травматологічної лікарні, яка засвідчує завдані йому травми. Володимир Бойко прибув до Донецька за завданням київської газети „Свобода" і плянував підготувати репортаж про розгляд у суді кримінальної справи, порушеної проти керівника корпункту „Свободи" Михайла Халаджі. До кримінальної відповідальности підполковник міліції у відставці Михайло Халаджі був притягнутий після того, як розповів у своєму в інтерв'ю газеті про підприємницькі справи найближчого оточення Генерального прокурора України Генадія Васильєва. Газета вже публікувала репортажі В. Бойка з процесу над Михайлом Халаджі. Перед початком засідання суддя викликала двох міліціонерів та наказала викинути кореспондента з залі суду. Працівники міліції побили В. Бойка прямо в залі. Головний редактор газети Олег Ляшко заявив, що редакція домагатиметься порушення кримінальної справи за цим фактом.

У Криму загинуло 44-50 відс. виноградної лози

КРИМ. – В Автономній Республіці Крим через зниження температури і снігопади з 2 по 5 квітня загинуло 44-50 відсотків виноградників, – повідомив міністер аграрної політики України Віктор Слаута. За його даними, також через морози загинули озимі культури на площі 52 тис. га. Окрім цього, міністер повідомив, що в тих місцевостях Кримської автономії, де морози сягали мінус 16 градусів, пошкоджено і ярові культури. „Приблизно на 15-20 відсотків", - сказав він.

Ю. Тимошенко вимагає пояснень щодо прослуховування телефонів депутатів ...

КИЇВ. - Народний депутат України Юлія Тимошенко звернулася до Генерального прокурора України Генадія Васильєва і голови Служби безпеки України Ігоря Смешка з приводу фактів прослуховування телефонних розмов народних депутатів України. Цей запит зачитав 7 квітня на пленарному засіданні голова Верховної Ради України Володимир Литвин. 6 квітня Ю. Тимошенко заявила, що всіх опозиційних політиків прослуховують, що „у технічних центрах операторів мобільного зв'язку працюють цілі відділи спецслужб з прослуховування" і що „зараз діє новітня технологія дискредитації політиків. Береться телефонна розмова, каркас, логіка діялогу зберігається, зберігаються також деякі слова і вислови, однак, окрім того, до неї ліпляться вигадані абсурдні репліки, які роблять цю розмову за змістом протилежною…Наприклад, ви говорите по телефону ‘Я завтра буду…', а в інтернетівських розшифруваннях ця фраза звучить, як ‘Я завтра буду робити все для того, щоб організувати антиконституційний заколот (продавати наркотики, підкладати вибухівку)' тощо", – зазначила провідник БЮТ Ю. Тимошенко і далі повідомила: „Ми звернулися з вимогою встановити, хто займається несанкціонованими прослуховуваннями опозиційних політиків. Однак, чомусь мені здається, що наш запит пішов безпосередньо до організаторів та виконавців цих прослуховувань".

... а Хмара – щодо офшорів В. Медведчука

КИЇВ - 7 квітня В. Литвин також зачитав депутатський запит Степана Хмари (парляментська фракція БЮТ) до Генерального прокурора щодо перевірки фактів „офшорної бізнесової діяльности" Віктора Медведчука, в якій вбачаються ознаки тяжких кримінальних злочинів".

За повідомленнями інформаційних агенств

Генеральне консульство України завжди готове допомогти громадянам України, США, інших країн

На порозі літа зростає число людей, які плянують подорожі в Україну, а тому звертаються до консульських служб Міністерства закордонних справ України по візи, поради, іншу допомогу. Про діяльність такої дипломатичної служби на північному сході США розповів Левкові Хмельковському Генеральний консул України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев.

– Які провідні функції консульства?

– Головним завданням консульства є захист прав та інтересів України, її юридичних осіб та громадян в межах нашого консульського округу, який охоплює 9 штатів - Вермонт, Конектикат, Масачусетс, Мейн, Ню-Гемпшир, Ню-Джерзі, Ню-Йорк, Пенсильванію і Род-Айленд. Окрім вирішення питань, пов'язаних з захистом прав та інтересів громадян України за кордоном, наша установа надає ряд консульських послуг громадянам США та інших країн, особам без громадянства. Генконсульство оформляє візи для в'їзду в Україну, займається питаннями громадянства, усиновлення дітей, реєстрації актів громадянського стану, виданням і подовженням закордонних пашпортів, обліком громадян України, здійснює нотаріяльні дії.

Важливими напрямками праці є також розвиток дружніх взаємин між Україною і США, розширення торговельно-економічних, науково-технічних, гуманітарних, культурних, спортивних, доброчинних зв'язків і туризму між обома країнами. Установа сприяє вихідцям з України та їх нащадкам у підтримці контактів з батьківщиною.

Ми відстоюємо інтереси України також через особисті зв'язки – через сенаторів, конгресменів, політологів. Йдеться про ознайомлення цих осіб з реальною ситуацією в Україні. Підкеслюю – з реальною. Відомо, що Україна досягла певних життєвих звершень і наше завдання – донести це до світу, щоб впливові американці бачили і знали реальну ситуацію в Україні. У березні Генеральне консульство провело ряд зустрічей з нагоди передання Україні історичних портретів з зібрання Павла Скоропадського. Також проводимо техніко-економічні заходи, виставки, презентації та ін. За нашого сприяння відбулися виступи українського театру, окремих творчих груп та артистів. Великий успіх в американському середовищі Ню-Йорку мав ретроспективний показ кінофільмів Олександра Довженка в Лінкольн-центрі. Відчутний слід в житті Ню-Йорку залишило вшанування в листопаді 2003 року пам'яті жертв Великого голоду. Важливою справою є забезпечення присутности України в інформаційному просторі Америки.

– Як ви охарактеризуєте заінтересованість Україною в Америці?

– Заінтересованість зростає - постійно збільшується обсяг консульських послуг. Ми оформлюємо більше не тільки віз, а й договорів та інших документів підприємницького характеру. Отже, ширяться підприємницькі, туристичні контакти. Порівняно з 1999 роком у 2003 році надано консульських послуг вдвічі більше.

Пропонуємо читачам свої запитання щодо діяльности консульських установ і зокрема Генерального консульства України в Ню-Йорку, надсилати до редакції „Свободи": Svoboda, 2200 Route 10, P.O. 280, Parsippany, NJ 07054. Відповіді на них будуть вміщені у газеті. В разі вашого небажання подавати своє прізвище до широкого відома, просимо обумовити це у листі.

– Іноді можна почути, що умови прийняття громадян у консульстві могли б бути трохи кращими...

– Можливо. Але коли ми купували цей будинок, були обмежені у фінансах. Усе ж я вважаю, що ми гідно представляємо нашу державу і нормально приймаємо людей. Черги заявників, на жаль, стали прикметою консульств будь-якої держави: люди тепер багато подорожують. Зважаючи на це, ми намагаємося поліпшити обслуговування людей завдяки удосконаленню внутрішніх правил нашої діяльности. Зокрема ми збільшили час на спілкування з відвідувачами. Раніше ми приймали заявників від понеділка до п'ятниці, від 9-ої ранку до 1-ої години, а в середу займалися оформленням документів. Тепер ми приймаємо громадян також

Генеральний консул України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев

в середу. Від 1 травня до 30 вересня вводимо новий розпрядок праці - з 8-ої години ранку до 2-ої години по полудні, щоб прийняти більше громадян, зменшити чергу біля установи. Навіть у час найбільшого навантаження, в червні і липні, відвідувачі чекають на прийняття не більше години. Тільки в крайніх випадках цей термін може сягнути двох годин. Також ми проводимо виїзне консульське обслуговування. Вже тричі таке обслуговування проводилося в Рочестері, Н. Й., у Філядельфії, хочемо поширити цю практику на усі штати консульського округу. Ми розраховуємо на допомогу „Свободи" щодо інформування читачів про наступні консульські виїзди. Нам активно допомагають активісти на місцях. У Рочестері, наприклад, усі організаційні турботи узяла на себе Тамара Денисенко, є такі помічники і в інших містах. При виїзді ми обслуговємо 100-150 і більше осіб.

(Закінчення на стор. 25)

Нові вибухи в Іраку. Українські миротворці залишили місто Аль-Кут

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Вранці, 12 квітня, в центрі іракської столиці сталися ще два потужні вибухи – поблизу від будівель американської цивільної адміністрації в Іраку. Саме цього дня закінчився термін перемир'я у Фалуджі, яке напередодні було подовжено до 10-ої години за місцевим часом. Представники перехідної Урядової ради Іраку продовжують своє посередництво в переговорах між американськими військовими та сунітськими повстанцями. Бої між ними тривають вже тиждень. Американська тимчасова адміністрація в Іраку вбачає свої першочергові завдання в тому, щоб знайти політичний шлях для розрядки ситуації у Фалуджі, а також розбити воєнізовані групи бойовиків-шиїтів під проводом Муктади аль-Садри. Американський бригадний генерал Марк Кіміт пояснив, що головна мета полягає в тому, щоб відновити в повстанських регіонах адміністративну контролю. Голова американської цивільної адміністрації в Іраку Пол Бремер заявив, що слід покласти край сумнівам щодо передання влади в Іраку наприкінці червня чи спекуляціям навколо можливого розколу в цій країні.

У вівторок, 13 квітня, іракські сили безпеки перебрали контролю над містом Наджаф на півдні країни – після того, як прихильники шиїтського радикала аль-Садри відступили. Однак він і далі відмовляється розформувати своїх озброєних бойовиків. Тим часом у Багдаді заарештовано помічника аль-Садри – Хазема аль-Араджі.

Військове командування в Іраку звернулося до Вашінгтону з проханням надіслати до цієї країни дві нові бригади, тобто до 10 тисяч вояків. Про це повідомив у вівторок, 13 квітня, в іракській столиці генерал Джон Абізайд, хоч при цьому не пояснив, чи йде мова про заміну вже розташованих в Іраку військ, чи про додаткові збройні сили. Того ж дня дві американські бригади вирушили з США до Іраку. Однак генерал підтвердив, що деякі військові підрозділи, котрі мали повернутися до США, залишатимуться в Іраку ще якийсь час. Генерал Д. Абізайд піддав критиці дії нової іракської армії за те, що значна її частина відмовилася вступити у бій з шиїтськими збройними формаціями.

Оцінюючи теперішню ситуацію в Іраку, колишній заступник Генерального секретаря ООН з політичних питань Марак Ґулдінг вважає, що збройні сили США неспроможні запевнити безпеку в Іраку, тому доцільно їх якнайшвидше вивести звідти. Згідно з повідомленнями американського військового командування, в Іраку від початку квітня у збройних протистояннях загинуло близько 700 іракців і майже 70 вояків антисадамівської коаліції. В середу, 14 квітня, американське командування повідомило про загибель ще чотирьох морських піхотинців, а на захід від Багдаду іракські бойовики підбили американський бойовий гелікоптер, поранивши троє членів залоги.

В Іраку 13 квітня знайдено тіла чотирьох з семи співробітників американської корпорації „Halliburton", які зникли безвісти 9 квітня під час нападу на вантажний конвой з бензиною на дорозі між Багдадом і Ель-Фалуджею. Особи загиблих поки не встановлені, оскільки не була проведена ідентифікація останків. Тіла чотирьох американців були знайдені в неглибокій, поспіхом викопаній могилі, поряд з тим місцем, де був зупинений і спалений вантажний конвой. Всі трупи дуже знівечені, що не дозволяє відразу встановити особи загиблих. Разом з тим, в корпорації „Halliburton" не підтвердили, що знайдені 13 квітня під Багдадом загиблі є саме тими її співробітниками, які працювали в дочірній компанії корпорації „Kellog, Brown and Root" в Іраку і зникли безвісти після нападу на вантажний конвой на шосе Багдад-Фалуджа.

Міністерство закордонних справ Росії повідомило про викрадення у Багдаді 12 квітня восьми співробітників компанії „Інтеренергосервіс", в числі яких були громадяни України та інших держав СНД, які відновлювали електростанцію у передмісті Багдада – Ель-Дора. Викрадачі жодних вимог не висували і 13 квітня звільнили викрадених. Міністер закордонних справ України К. Грищенко 13 квітня заявив про доцільність евакуації з Іраку українських громадян – співробітників українських фірм і компаній інших країн, однак підкреслив, що таке рішення має бути зваженим і обґрунтованим.

8 квітня, як заявив американський генерал-лейтенант Рікардо Санчес, коаліційні сили в Іраку втратили контролю над містами Аль-Кут і Ан-Наджаф на південь від Багдаду. Аль-Кут – зона відповідальности українського миротворчого контингенту. Там перебувало 1700 українських військових. Легко озброєне українське миротворче військо не було призначене до

(Закінчення на стор. 4)

АМЕРИКА І СВІТ

Курс США в Іраку не змінюється

ВАШІНҐТОН. – Попри загострення ситуації в Іраку, США й надалі дотримуватимуться свого політичного курсу в цій країні, – заявив президент США Дж. Буш на позаплановано скликаній пресконференції в Білому домі 13 квітня. Дж. Буш охарактеризував нинішню ситуацію в Іраку, наголосивши, що останніми днями коаліційні війська натрапили на запеклий опір повстанців. „Народ Іраку виступає проти окупації країни на невизначений час. Але цього не підтримуємо й ми. Ми не імперія, яка захопила іншу країну. Ми – визволителі", – сказав він. При цьому Пресзидент США підтвердив дату передання влади національному урядові Іраку: воно призначене на 30 червня. Відповідаючи на запитання журналістів, чому американські війська раптом зіткнулися з таким серйозним спротивом в Іраку, Дж. Буш сказав: „Іракці щасливі, що ми визволили їх від режиму Садама Гусейна", але напади на вояків коаліції організовують прибічники Садама Гусейна, радикальні ісламісти та чужоземні терористи. Дж. Буш запевнив, що американці не допустять в Іраку хаосу і в разі необхідности збільшать свій військовий контингент у цій країні. Буш повідомив також, що іракська нафта дає нині солідні прибутки, які йдуть на відбудову Іраку.

Дж. Буш не знав про пляни „Аль-Кайди"

ВАШІНҐТОН. – Президент Джордж Буш відкидає звинувачення в тому, що він не приділив належної уваги доповіді спецслужб про можливість здійснення терактів бойовиками „Аль-Кайди" на американській території. За його словами, документ не містив попереджень про теракти 11 вересня. Інформація від ЦРУ була передана президентові 6 серпня 2001 року – за місяць до терористичних нападів у Нью-Йорку та Вашінґтоні. У документі вказується про наміри терористів „Аль-Кайди" викрасти літаки. Він заявив, що в згаданому звіті немає „нічого про напад на Америку". Дж. Буш оприлюднив уривки з секретного меморандуму американської розвідки 10 квітня, після виступу 8 квітня помічника Державного секретаря в питанях національної безпеки Конделізи Рейс перед незалежною комісією щодо розслідувань терактів 11 вересня. Перед цією комісією також виступили керівники ЦРУ – Джордж Тенет і ФБР – Роберт Мюлер.

Ватикан попросив вибачення у Константинопольського Патріярха

РИМ. – Ватикан попросив вибачення у Константинопольського Патріярха Бартоломея за скоєне 800 років тому пограбування хрестоносцями столиці Візантійської імперії Константинополя (нині Стамбул), – повідомляє російське інформаційне агентство „Новости". Послання Ватикану з офіційними вибаченнями передав у середу, 14 квітня, Патріярхові Бартоломеєві кардинал Римо-Католицької Церкви Філіпп Барбаріні, Архиєпископ Ліонський, який був присутній на Службі Божій в патріяршій резиденції у Стамбулі разом з Патріярхом Бартоломеєм. Константинопольський ієрарх прийняв вибачення Ватикану як правонаступник давньої візантійської Церкви. Константинопіль був захоплений військами католиків-хрестоносців 800 років тому, 13 квітня 1204 року. Місто взяли штурмом учасники Четвертого хрестового походу, що прямували до Палестини. Вони розграбували місто і вбили багато його жителів. До 1261 року Константинопіль був столицею так званої Латинської імперії хрестоносців, але згодом грекам вдалося повернути місто собі і відновити Візантійську імперію, яка проіснувала до турецького завоювання в 1453 році.

Нові акції протесту в Єревані

ЄРЕВАН, Вірменія. – Провідники опозиції вимагають від президента Роберта Кочаряна відмовитися від влади. Щодня, починаючи від неділі, 11 квітня, на вулиці столиці виходять щонайменше 5 тисяч демонстрантів зі закликами провести референдум щодо подальшого перебування Р. Кочаряна на посаді керівника держави. Опоненти звинувачують його у складній економічній ситуації в країні, зубожінні населення, все вищому рівні безробіття. Р. Кочаряна було переобрано на нову каденцію минулого року, але опозиція вважає, що результати голосування було зфальсифіковано. Закордонні спостерігачі припускають, що вірменська опозиція розраховує на повторення грузинського сценарію, коли масові акції протесту минулого листопада привели до відходу президента Едуарда Шеварднадзе від влади.

Прибалтійці в НАТО: перші враження

ЛОНДОН. – Англійська газета „Таймс" вмістила фотографію з військового летовища біля литовського міста Шауляй, яке не так давно було базою для совєтських літаків. Тепер на фото видно чотири бельгійські літаки зі збройних сил НАТО. Від 2 квітня цього року Литва, Латвія та Естонія і ще чотири східньоевропейські країни стали членами НАТО. Газета пише, що цей факт остаточно перевернув совєтську сторінку історії прибалтійських країн, але водночас посилив в Росії націоналізм і побоювання, що вона опиняється у ворожому оточенні. У зв'язку з цим газета цитує висловлювання російського міністра оборони Сергія Іванова, який остеріг, що хоч, мовляв, холодна війна закінчилася, але може початися „холодний мир, якщо Захід не зверне увагу на побоювання Росії". У відповідь на приземлення бойових літаків у Литві, російські військові кораблі провели демонстративні навчання поблизу литовських берегів, а також військово-повітряні маневри, в яких взяло участь і українське та білоруське летунство.

Афганці залишать Іран

ТЕГРАН, Іран. – На цьому тижні Верховний комісар у справах біженців Організації Об'єднаних Націй Руд Люберс відвідав іранську столицю і запевнив владу країни, що його установа допоможе повернути на батьківщину близько пів мільйона афганських біженців, які перебувають на території Ірану. Іран наполегливо домагається репатріяції всіх афганських біженців до кінця серпня цього року.

Президент Литви Р. Паксас тяжко пережив імпічмент

ВІЛЬНЮС, Литва. – Роландаса Паксаса, якого напередодні було усунуто з посади Президента Литви, у вівторок, 13 квітня, потрапив до однієї з вільнюських лікарень з тяжким серцевим припадком. 6 квітня Сейм Литви оголосив імпічмент Р. Паксасові, визнавши його винним за трьома пунктами: надання, у вийнятковій формі, литовського громадянства спонзорові своєї передвиборної кампанії росіянинові Юрієві Борисову, порушення умов охорони державної секретности, зловживання службовим становищем. Обов'язки президента Литви тимчасово виконує голова сейму Артурас Павлаускас.

Суд над росіянами в Катарі

ДОХА, Катар. – У Катарі розпочався суд над двома агентами російських спецслужб, звинуваченими у вбивстві колишнього ватажка чеченських повстанців Зелімхана Яндарбієва. Двоє звинувачених, Анатолій Біляшков та Василь Похов, відмовилися визнати себе винними за усіма 10 звинуваченнями, включно з тим, що вони намагалися дестабілізувати політичну ситуацію в Катарі. Зелімхан Яндарбієв колись виконував обов'язки президента Чечні, а понад три останніх роки жив у вигнанні в Катарі. Тим часом Міжнародна правозахисна організація „Гюмен райтс вотч" закликала Комісію ООН з прав людини засудити Росію за порушення прав людини у Чечні. У заяві повідомляється про недавню смерть дев'яти мешканці села Дуба–Ерт, яких, як стверджують правозахисники, убили російські військові.

За матеріялами ЗМІ

Нові вибухи...

(Закінчення зі стор. 3)

регулярних бойових дій. 6 квітня український контингент взяв під контролю мерію міста, телецентр, міст через річку Тигр та інші важливі об'єкти, а також бльокував, а потім арештував бойовиків, які намагалися влаштувати вогневі позиції для обстрілу базового табору 6-ої бригади Збройних сил України в Іраку. 7 квітня українські миротворці вивели з Аль-Кута в базовий табір 6-ої окремої механізованої бригади всіх представників тимчасової цивільної адміністрації провінції Васіт. За міст через Тигр, який був під контролею українських миротворців, зав'язався бій, під час якого іракські бойовики пострілом з ручного протитанкового гранатомету підбили український бронетранспортер. Вибухом було поранено шістьох українських військовослужбовців. Один з них, кулеметник розвідувальної роти управління 6-ої бригади, рядовий контрактної служби Руслан Андрощук, який отримав тяжке поранення, помер під час евакуації в базовий табір. Міністерство оборони України заперечило повідомлення британського щоденника „Дейлі телеграф", ніби українські миротворці залишили Аль-Кут всупереч наказові міжнародних коаліційних сил. К. Грищенко заявив, що виведення миротворців із Аль-Кута було узгоджене з Тимчасовою адміністрацією Іраку. Ситуація в зоні відповідальности українського миротворчого контингенту в Іраку на 8 квітня залишалася складною, але контрольованою.

За повідомленнями інформаційних агентств

Українські миротворці в місті Аль-Кут 6 квітня. Цього дня в бою за міст через річку Тигр загинув кулеметник Руслан Андрощук з Новоград-Волинського Житомирської обл.

Фото УНІАН

За прикладом Заблоцького...

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Коли Україна починає якісь спільні проєкти з Росією, часто-густо виходить на тому „як Заблоцький на милі". Починаються ухиляння то вліво, то вправо, то вперед, то взад, то переговори зупиняються, і Україна знаходить себе в ролі Заблоцького. (Я ніколи не уточнив, хто був цей Заблоцький, хоч чув цей вислів з дитинства і розумію його так, що Заблоцький безуспішно торгував милом).

***Українсько-російські проєкти – в галузі транспорту ґазу чи нафти, чи будови літаків – постійно гальмуються*.**

На перший погляд прості речі починають обростати комплікаціями – звичайно з російської сторони.

Взяти б хоч таку річ, як кордон між Україною й Росією. Здається, проста справа: на самому початку усі погодились, що державні кордони країн, які утворились після розпаду Совєтського Союзу, будуть ті ж, що існували між республіками СРСР. Але коли справа з Росією, то це вже не просто. Сухопутний кордон врешті встановили після кількох років переговорів, а водний, який має розділити між Україною й Росією Азовське море, все ще не встановлений. Наприкінці березня відбулося 18 (ві-сім-над-цяте!) коло переговорів в тій справі. Наступне – в половині квітня в Москві, а ще перед тим експерти обидвох країн мають шліфувати це питання. Недаром, Володимир Кравченко писав у „Дзеркалі тижня" 3 квітня репортаж про 18-те коло під таким заголовком: „Азовський поділ: по-братньому, чи по справедливості?". Росія наполягає на тому, щоб Азовське море поділити „побратньому". А українські представники, на чолі з Олександром Моциком, наполягають на міжнародно-визнаних засадах. Росіяни воліли б щоб Азовське море вважалось „спільною власністю" обох країн, таким собі колгоспом. Український дипломат Моцик пояснив журналістам після найновіших переговорів, що Україна наполягає на встановленні лінії азовського кордону „в клясичному її розумінні, тобто як вертикальної поверхні, що розділяє сушу, воду, повітряний простір до стратосфери і надра". Під морськими днами по всьому світі є прерізні багатства для світового ринку, і коли Україна погодиться спільно з Росією – побратньому" – видобувати їх, то вийде на тому, як Заблоцький на милі.

Покищо Олександер Моцик і його команда тримаються, але переговори ще не закінчились. До речі, Олександер Моцик належить до середнього прошарку українських дипломатів – між Борисом Тарасюком-Антоном Бутейком, і тим, який складається з дипломатів, котрі прийшли в Міністерство закордонних справ уже самостійної України. Він волиняк, з Рівненщини. Йому 48 років. Дипломатом став у 1981 році. На початку 1990-их років працював в Представництві України при ООН, був амбасадором України в Туреччині і також представляв Україну при Організації Чорноморського економічного співробітництва, так що має не тільки міжнародний, але й морський досвід.

А щодо справи з оновленням і поширенням ґазопровідної системи, яка несе російський ґаз на ринки Західньої Европи, то тут все закутане туманом. Ще в половині 1990-их років російська „приватна" компанія „Ґазпром" (уряд Росії все ще є власником більшости її паїв), пробувала привласнити ґазопровідну систему, з її великими сховищами ґазу в Західній Україні, в обмін за ґазові борги України. Робить честь тодішній Верховній Раді, що ця затія не пройшла. Торік чулися розмови про міжнародний консорціюм, який взявся б за оновлення цієї системи. Крім Росії й України, партнером консорціюму мала бути Німеччина. І знову ж російська сторона почала висувати пропозиції „по-братньому", відкладала заплановані зустрічі, так що навіть німці не могли зорієнтуватись в тому, що діється. Останнім часом про консорціюм нічого не чути.

Транспортний літак Ан-70. Гордість української індустрії. Це великий літак, який, як люблять говорити в Україні, „ не має аналогів у світі". Він може везти 300 озброєних вояків і піднятись в повітря на злітній смузі всього 600 метрів. (В порівнянні, модель транспортного гіганта, який розробляють західні европейці, потребує 915 метрів, щоб злетіти).

Кілька років тому київська фірма Антонова збудувала пару Ан-70, і один з них розбився під час пробного лету (що буває в літакобудуванні). Тоді літак Ан-70 будувався спільно з Росією й Узбекистаном: окремі частини будувались в цих трьох країнах. Це також можна вважати нормальним, адже, наприклад, американська фірма „Боїнг" віддала конструювання крил свого нового літака Японії, бо там краще вміють виготовляти неметалеві крила.

По якомусь часі Узбекистан зник з цього партнерства. Два роки тому консорціюм для побудови і продажу літака Ан-70 створили Україна і Росія. І вже тоді народний депутат Володимир Сивкович (колишній кагебіст у Східній Німеччині) попереджав, що з російсько-українського консорціюму нічого не вийде, бо Росія хоче пропихати на ринок свої літаки, а на консорціюм з Україною пішла тільки для того, щоб не дати Україні увійти в консорціюм з французами або німцями.

І де нині проєкт Ан-70? Він ніби просувається, але бракує грошей на дальший розвиток. Російська сторона заборгувала майже 50 мільйонів долярів і визнає це, але каже, що грошей немає. А російська Дума придумала ще й такий закон: оплачувати з бюджету тільки нові замовлення, а за вже здійснені – згодом.

Про це, до речі, розповідав в інтерв'ю „Київським відомостям" від 1 квітня (ні, він не жартував), Микола Воробйов, один з керівників проєкту Ан-70 у київській фірмі Антонова. Він також спростовував твердження (насправді базікання для преси), головнокомандувача російських військово-повітряних сил, ген. Володимира Михайлова, мовляв, українські мотори для літака Ан-70 не відповідають сучасним вимогам, і що під час пробних летів літака виявлено сотні неполадків і натякав, що російські військово-повітряні сили готові не закупити обіцяної партії „сімдесятки". А торік, на московській міжнародній авіовиставці, організатори робили все, щоб виставленого там літака Ан-70 мало хто бачив. І тут Україна – в ролі Заблоцького.

Знову ж, справа з використанням нафтової труби Одеса-Броди в напрямі Польщі – це вже чиста „миляна опера" Так, є домовленості. Так, перша партія каспійської нафти має пройти вже цього місяця, а може, в травні, а може... В останній хвилині з'являється нова комплікація. Затримувати подих, допоки труба запрацює, немає сенсу. Російська компанія ТНК (вона ж вже й американська, і є партнером „Брітіш Петроліюм"), все ще пропонує платити Україні за реверсний напрям своєї нафти – з Бродів до Одеси. А в пресі її представники проливають крокодилячі сльози, мовляв, Україна вже втратила 150 мільйонів долярів, не погоджуючись взяти нафту ТНК в напрямі Босфору.

Тут варто завважити, що засоби масової інформації в Україні, які висувають справу „благодійного" реверсу для нафтопроводу Одеса-Броди, також мають велику рекляму від компанії ТНК. (В Україні ця компанія має чимало бензинових станцій, так що до щедрої реклями важко знайти причіпку).

Але незаперечним фактом є те, що українсько-російські проєкти – в галузі транспорту ґазу чи нафти, чи будови літаків, чи того ж Азовського моря (а це, також, насправді, підприємницький проєкт) – постійно гальмуються і Україна виходить на них як Заблоцький на милі, або – „по-братньому".

Можна завжди вказати на успішну співпрацю України з Росією у проєкті „Морський старт", з якого українські й російські ракети запускають в орбіту супутники. Але тут є одна різниця: партнерами цього проєкту. крім „братів", є Сполучені Штати й Норвегія.

Партнер...

(Закінчення зі стор. 1)

назвою „Ґроснабсбит", а також від Юлії Тимошенко й її компанії „Куб", від Олексія Дитятковського та його фірми „Днєпронєфть", від Олександра Коха й фірми „Накоста" та від Андрія Міханьова.

Подробицям Лазаренкових домовленостей з Кириченком і Тимошенко було присвячено понад три години свідчення, де йшлося переважно про різноманітні рахунки й операції, за допомогою яких П. Лазаренко пропускав отримані гроші.

Серед них були й чотири переказі через Кириченкові рахунки в американських банках. Як стверджує звинувачення, це були найперші злочини Лазаренка з погляду американського законодавства – злочини відмивання грошей.

Звинувачення, як очікують, зосередиться на стосунках між Тимошенко та Лазаренком. На закінчення свого свідчення 7 квітня Кириченко пояснював, як він влаштував низку багатомільйонних долярових переказів для Лазаренка від компанії „Somolli Enterprises", яку контролює Тимошенко.

У звинувачувальному акті стверджується, що П. Лазаренко отримав принаймні 162 мільйони долярів від „Somolli", „Єдиних енергетичних систем України" та „United Energy International Ltd"; усі ці компанії пов'язані з Тимошенко.

Захист Павла Лазаренка заявляє, що Кириченкові свідчення упереджені, бо сам П. Кириченко теж перебуває у США під слідством, і його виступ у суді є частиною його офіційної домовлености з американським судівництвом, яка має полегшити його власне становище.

За повідомленнями, Лазаренків захист закликав пресу не поспішати з переказом Кириченкових свідчень, а дочекатися його перехресного допиту адвокатами захисту.

8 квітня закінчився допит П. Кириченка на суді. Однак, як попередив його суддя, його можуть викликати ще, для надання додаткових свідчень. Увесь цей час він залишається під присягою і не має права обговорювати свої свідчення з іншими свідками в справі.

„Українська правда"

„І чужого научайтесь...“

Тривале переслідування в колишньому СССР приватної і особистої власности, насаджування „ініціятиви зверху“, а також заперечення загальноприйнятих правил співжиття та етики як „буржуазних“, призвели до масового ширення байдужости і зникнення рис господарности, особистої причетности і відповідальности за стан свого села і міста, свого дому, житла, усієї держави. Тому ініціятива Посольства України в США („Свобода“, ч. 13) з розгортання руху співдружности американсько-українських міст-побратимів спрямована не тільки на культурний обмін і матеріяльну допомогу, а й на перенесення в Україну втраченого там досвіду нормальних повсякденних взаємин у суспільстві.

І перші плоди цієї ініціятиви вже помітні. На початку квітня інформаційна агенція „Контекст-медія“ з Києва поширила інтерв'ю з посадником Канева Василем Коломійцем, який з групою 12 посадників інших міст 20 діб перебував в США з метою вивчення досвіду самоурядування. Найперше В. Коломієць зауважив відсутність в Америці парканів біля садиб і розцінив це як вияв відкритости і доброзичливости. З парканів, сказав він, починається відгородження від сусіда, від міста, від держави. Незвичними були для нього спрощене полагоджения різних звертань мешканців до влади, доброзичливість американців до незнайомих людей, чистота дворів та вулиць.

Звісно, це тільки поверхові спостереження гостя з України, але за ними йде аналіза власного життя і позитивні висновки для себе і Канева. Вочевидь, настала пора й багатьом іншим українцям пильніше придивитися до власного життя й спробувати запровадити у себе те, що їм видалося милим в сусідніх країнах. На жаль, це не так просто, як може видатися, тому що у свідомості багатьох людей ще живе насаджене комуністичною ідеологією хибне уявлення про „переваги“ радянського способу життя над „західнім“. Про це діти в школі вчили за віршем В. Маяковського: „У радянських власна гордість – на буржуїв дивимось згори“. Так дехто досі й дивиться.

У „Свободі“ (ч. 8), наприклад, було вміщено відгук на появу довідника „Журналісти Черкащини“, в якому біографії журналістів, котрі були репресовані комуністичним режимом, подано без згадок про переслідування. Редакційна колегія довідника негайно відгукнулася листом до редакції, в якому заявила, що „політизація зібраних творчих біографій привела б до небажаних наслідків – журналістський корпус краю розділився б на два табори. З одного боку барикади опинилися б ті, хто став в опозицію до влади. З протилежного боку – ті, хто не стояв проти влади. Причому їхня кількість набагато більша“.Таким вияснениям упорядники довідника намагаються не тільки виправдати колишній режим, а й замаскувати вияви опору. Не було, мовляв, опозиції, бо дисидентів було менше, ніж „одностайно схвалюючих“. Інший приклад. Симпатична жінка-вчителька надіслала в нашу редакцію фотоальбом „Умань“, зі світлин якого її рідне місто постало доволі занедбаним. З поваги до історичного міста ми звернули увагу вчительки на ті негаразди, які найлегше виправити, і дістали ображену відповідь, що на Умань вилито бруд, а „той, хто справді вболіває за долю України і її міст, живе в Україні“. За цими рядками – усе та ж застаріла позиція – „на буржуїв дивимось згори“. На жаль, навіть Президент України Л. Кучма висловлював на адресу закордонного українства критичні зауваження з приводу його порад щодо кращого облаштування України, що викликало зрозумілі заперечення з боку СКУ.

Українство світу в умовах незалежности його історичної батьківщини виявляє потяг до згуртування, прагнення бачити Україну кращою, перенести в Україну те позитивне, що виробили у себе демократичні суспільства – демократичні засади провідництва прозорість політики, свободу слова, недоторканість особи та інше. Адже користь від запозичення усього позитивного буде передусім для самих себе, а вже потім - для гостей.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про студентку з Праги і поетів з Ню-Йорку

Вона зайшла до мене в один з тих неправдоподібно темних, дощових днів цьогорічного квітня, у мокрому від дощу светрі і студентському наплечнику за спиною.

Ми скоро розговорилися, незалежно від дуже великої різниці віку – завдяки тому, що моя гостя, студентка з Праги, знаменито опанувала українську мову. Слухаючи її щебетання українською, я паки і паки думала про те, скільки тепер зустрічаю чужинців із добрим знанням української мови, а скільки чую російської у Львові.

Моя гостя вияснила мені, що перебуває тут як студентка на обмінній програмі, а ціллю її розшуків – історія Нюйоркської Групи. Розуміється, вона ще у Празі дізналася від свого товариша, а мені близького мені члена родини, що від мене може дещо про цю групу дізнатися.

Так, це правда, у 1960-их роках, в часи розквіту діяльности та творчости членів Нюйоркської Групи вони були доволі частими гостями у нашій хаті в Бабилоні – завдяки особливій прихильності до них та їхньої творчости д-ра Миколи Кузьмовича. Там відбувалися цікаві зустрічі, на яких члени групи читали свої нові твори та гаряче дискутували.

Там гостювали на цих псевдо-вечорах, поруч із завжди присутніми Богданом Бойчуком і Юрком Тарнавським, також Патриція Килина, Віра Вовк (якщо вона тут перебувала), їхні прихильники з мистецького світу Любко Гуцалюк, Юрій Соловій, Яків Гніздовський, Орест Слупчинський, і такі „старі” літератори, як Богдан Кравців, чи театру – як Йосиф Гірняк.

Але для молодої студентки не досить було вичислити тільки імена наших гостей, які так радо приїздили до Бабилону та там гаряче дискутували на літературні та мистецькі теми. І от, диво, якось не багато я могла подати її фактів з цих зустрічей та палких розмов. А причина була дуже проста та самозрозуміла. У цих цікавих зустрічах членів Нюйоркської Групи мені силою факту та обставин припадала завжди роля господині. Отож у постійному русі між кухнею і „мистецьким сальоном” (як назвав чомусь наше приміщення Б. Бойчук у своїй останній книжці із споминами) у завданні вдоволити усіх гостей мені не залишалося багато можливостей та часу прислухуватися до дискусій, до рецитування нових поезій чи уривків із драматичних творів. Але пригадалася рідка та цікава постать Емми Андієвської, яка відвідуючи Ню-Йорк, приїхала з друзями і до Бабилону на одну з традиційних зустрічей та читала тут свої нові твори. Пригадалися палкі дискусії з представником іншого покоління, Богданом Кравцевим, тихі завваги Любка Гуцалюка на мистецькі теми, десь із закутка пам'яти виринула постать т. зв. „Яця” Гніздовського, з яким товаришувала я ще зі студентських часів у Варшаві.

Усі ці постаті пересувалися на екрані моєї пам'яті, коли я їх вичисляла моїй молоденькій гості – але чи дало це її уяву і живу картину членів Нюйоркської Групи, що відіграла у шістдесятих-сімдесятих роках таку важливу ролю у культурному житті української післявоєнної еміграції?

А саме у цих роках ця група була промотором численних культурних задумів, книжок, видань серії „Нові поезії”, театральних вистав і мистецьких виставок. Ця активна група, хоча не була злегалізована як така, створила ряд незвичайно цікавих творів. Все це, однак, було в минулому часі.

І ось тепер молода студентка з Праги вивчає історію постання та діяльности цієї групи поетів і мистців, а мені пригадала живо її членів, що були нашими частими гостями і невід'ємною частиною гарних днів мого життя. Що для одних частина історії, для інших – гарний спомин.

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-0904) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax (973) 644-9510, UNA Fax (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор — Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич,
Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пендзола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чому православні Церкви виступили проти Патріярхату для УГКЦ?

Останнім часом українська преса багато пише про ситуацію, котра склалася навколо визнання чи невизнання Ватиканом патріярхату Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ). Пригадаймо найголовніші події.

Минулого року кардинал Вальтер Каспер, голова Папської ради в справі єдности християн, надіслав листа до Московського Патріярха Алексія II, в якому порушував справу заснування патріярхату Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ).

18 березня 2003 року Алексій II надіслав копію цього листа до Вселенського Патріярха Бартоломея та інших східних патріярхів. 29 листопада 2003 року Патріярх Бартоломей звернувся з посланням до Папи Івана-Павла II, в якому висловився проти створення патріярхату „уніятської Церкви" та попередив, що створення такого патріярхату може мати небезпечні наслідки.

17–22 лютого ц. р. кардинал Вальтер Каспер вів переговори в Москві з представниками Російської Православної Церкви (РПЦ), зокрема з Патріярхом Алексієм II. Під час переговорів Алексій II заявив, що у випадку створення патріярхату УГКЦ будь-які контакти між католиками і православними будуть перервані на довгі роки. Кардинал В. Каспер запропонував, щоб справу патріярхату УГКЦ вирішували представники РПЦ і УГКЦ „на місцевому рівні".

Чому ж дійшло до протистояння майже всіх православних Церков з Католицькою Церквою? Така одностайність православних Церков є несподіванкою для тих, хто дещо обізнаний з взаєминами між ними, зокрема між Вселенською та Російською Церквами, які не були найкращі в минулому, а останнім часом ще й значно погіршились.

Московська патріярхія намагається зайняти перше місце в православному світі, яке канонічно належить Вселенському патріярхові, котрий є „перший між рівними", Вселенському патріярхові належить право надавати автокефалію православним Церквам та вести переговори з неправославними Церквами. Після завоювання турками Царгороду в 1453 році Москва проголосила себе „третім Римом" і відтоді до наших днів прямує до цієї цілі: зайняти перше місце.

В лютому 2000 року патріярх Алексій II заявив, що не існує теологічних заперечень проти того, щоб Московська Церква зайняла перше місце у православному світі, а Московський патріярхат став другим – поруч з католицьким Римом – полюсом християнства. Звичайно, Вселенський Патріярх Бартоломей, як і його попередники, своїм місцем не збирається поступатись.

Не менше напруження між патріярхами викликає питання про межі їхніх „канонічних територій". Зокрема – чи Україна є в межах „канонічної території" Вселенського патріярха, чи Московського?

У 1686 році Константинопольський патріярх Діонісій (під тиском Османської влади з одного боку, та спокусою багатих дарунків від Московського царя – з другого боку), передав Київську Митрополію під юрисдикцію Московської патріярхії. Одначе Собор Константинопольської Церкви визнав, що приєднання Київської Митрополії було протизаконне, з порушенням церковних канонів, і за це усунув Діонісія з патріяршого престолу. Вселенська патріярхія від того часу вважає, що передання відбулося з грубим порушенням канонічних правил і воно не є чинним. На початку 1991 року Вселенський Патріярх Бартоломей надіслав листа до Алексія II, в якому підкреслив, що він визнає канонічну територію Російської Православної Церкви в межах 1553 року, коли ще ні Україна, ні Білорусь не були в складі Московської держави.

Московські ж патріярхи вважають, що колишня Київська Митрополія є їхньою „канонічною територією". Справа меж „канонічних територій" є настільки гостра, що коли патріярх Бартоломей в 1996 році надав канонічний автокефальний статус Естонській Православній Церкві, яка, на думку Алексія II, була в межах його „канонічної території", то Московський патріярх перестав поминати Вселенського патріярха під час Богослужень. Одначе Патріярх Бартоломей не піддався і від свого рішення не відступив. До повного розриву Російської Церкви з Вселенською не дійшло лише завдяки посередництву Грузинського патріярха.

Чому ж тепер майже всі Православні Церкви виступили спільним фронтом проти створення патріярхату УГКЦ? В цьому напрямку „попрацювала" дипломатія тих ватиканських церковних кіл, котрі спричиняють у Ватикані „неприхильні вітри" для УГКЦ і для котрих „побудова мостів" між Римом і Москвою більше важить, як інтереси УГКЦ. Тож вони і „зробили делікатний жест" – повели політику в справі патріярхату УГКЦ так, щоб вона дала протилежні висліди від офіційно проголошених Ватиканом інтенцій.

Навіщо було кардиналові В. Касперові шукати згоди московського патріярха на проголошення патріярхату для УГКЦ, яка Москві не підлягає? Адже він знав, чим закінчилась спроба тоді ще Митрополита Київського Філарета домогтися у Москві визнання автокефалії для Української Православної Церкви в 1992 році. Йому не тільки відмовили, а там же, на місці, звільнили від митрополичих обов'язків, та, скасувавши єпископський сан, зредукували його до звичайного монаха. А коли „монах" Філарет не підпорядкувався рішенню собору єпископів РПЦ і продовжував створювати незалежну від Москви Українську Православну Церкву, то РПЦ кинула на нього і ще двох єпископів, які його підтримували, анатему...

Московська патріярхія однаково реагує на спроби українських Церков мати окреме, незалежне від Москви життя, незважаючи на те, чи Церква православна, чи греко-католицька...

Про все це кардинал В. Каспер добре знав, і все ж поїхав у Москву, щоб отримати там наперед відому відповідь: „Нєт!".

Виринає друге запитання: чому Вселенський Патріярх Бартоломей так гостро виступив проти створення в Україні патріярхату для Церкви, яка не підлягає Вселенській патріярхії вже понад 400 років? Тому що він зрозумів: Ватикан веде політику з ціллю послаблення позиції Вселенської патріярхії.

Переговори між Ватиканом і Москвою про створення патріярхату УГКЦ мали міжцерковний характер і повинні були вестись з Вселенським патріярхатом, а не поза його спиною (якщо взагалі такі переговори були потрібні). Про них Патріярх Бартоломей довідався не з Риму, а з Москви... Чи ж можна дивуватись обуренню Патріярха Бартоломея? Для нього стало очевидним, що Ватикан, на спілку з Московським патріярхом, підриває його становище, як „першого між рівними", та що для Ватикану Україна є „канонічною територією" Московського патріярхії. І це в той час, коли Вселенська Церква активно шукала зближення з Католицькою Церквою...

Церковні політики, які сіють у Ватикані неприхильні до УГКЦ вітри, осягнули, те що хотіли. Ватикан далі буде заперечувати право Української Греко-Католицької Церкви мати свого патріярха, тільки тепер змінить сумнозвісну відмову „не тепер" на нову причину відмови: „Православні є проти цього"...

Але справи УГКЦ не стоять так зле, як може на перший погляд здаватися. Церква має мудрий, об'єднаний і однозгідний в питанні патріярхату єпископат, який обов'язково доведе до завершення патріяршого устрою Церкви. Ця Церква вже давно мала б свій патріярхат, якби вона не була українською. Нам, українцям, незалежно від того, чи ми православні чи католики, – все вітер в обличчя. Будучи православним, знаю, яку жертву приносить Українська Православна Церква для визнання її автокефалії та її патріярхату. Молю Бога, щоб шлях до патріярхату для Української Греко-Католицької Церкви був легший.

На цьому можна було б і закінчити цю статтю. Та, на жаль, автори деяких статтей відновлюють полеміку про Берестейську унію. Деякі твердження нових полемістів спровокували мою реакцію...

В статті „Москва і Константинополь бажають смерти УГКЦ", Микола Галів („Свобода", 5 березня) пише, що Київська Церква „...відмовилась від царгородського верховенства, прийнявши римське". Якщо мова про Берестейську унію, то правильніше було б сказати: „Єпископи Київської Церкви відмовились від..." і т. д.

Далі М. Галів пише: „...Московська патріярхія ...знищувала на східніх землях України Київську Церкву, з'єднану з Римом". Шановний автор дає забагато кредиту Московській патріярхії. У тому, що на східніх землях збереглася Київська Церква, не з'єднана з Римом, деякий кредит належить також волинській шляхті, братствам, козацтву та божому людові.

Далі читаємо і очам не віримо: „Римо-католицька Церква мала відвагу ...засудити інквізицію, й визнала помилкою наругу над ученим Галілеєм. У православному світі чогось подібного не зауважуємо". Тяжко завважити те, чого не було. В православному світі не було ні інквізиції, ні наруги над ученими, ні навіть хрестоносного походу для створення візантійського королівства в Римі...

Далі М. Галів пригадує для Патріярха Бартоломея, що з упадком Візантії у 1454 році, патріярхи „стали залежними від турецької влади і більше дбали про матеріяльні, ніж богословські вартості. У XVII ст. патріярхи мінялись 54 рази", і радить: „То ж краще залишім історію, не все вона світла, як нам бажалося б бачити". Те ж саме я раджу зробити для М. Галіва, бо, чого доброго, це спровокує зацікавлення історією папства. А деякі періоди історії папства не такі світлі, як М. Галів бажав би бачити. В такий спосіб можна було б продовжувати дискусію, але який вислід вона дасть?

Мимоволі приходять на думку слова з проповіді Святішого Патріярха Бартоломея, яку він виголосив в 1995 році в базиліці св. Петра в Римі під час Літургії, очоленої Папою Іваном-Павлом II „Сьогодні ми хочемо урочисто проголосити ...нашу впевненість у необхідності самокритики та постійного каяття... Починати треба не з того, щоб з'ясувати, хто помилився перший, а хто – останній, хто нагрішив більше, а хто менше. Таке розслідування було б принизливим для духовно налаштованої людини... Фундаментальною проблемою для нас є одне: шукати, як врятувати сусіда, слугуючи йому, і як з ним і завдяки йому ми можемо стати достойними спасіння".

Михайло Герець,
Ротерфорд, Н. Дж.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

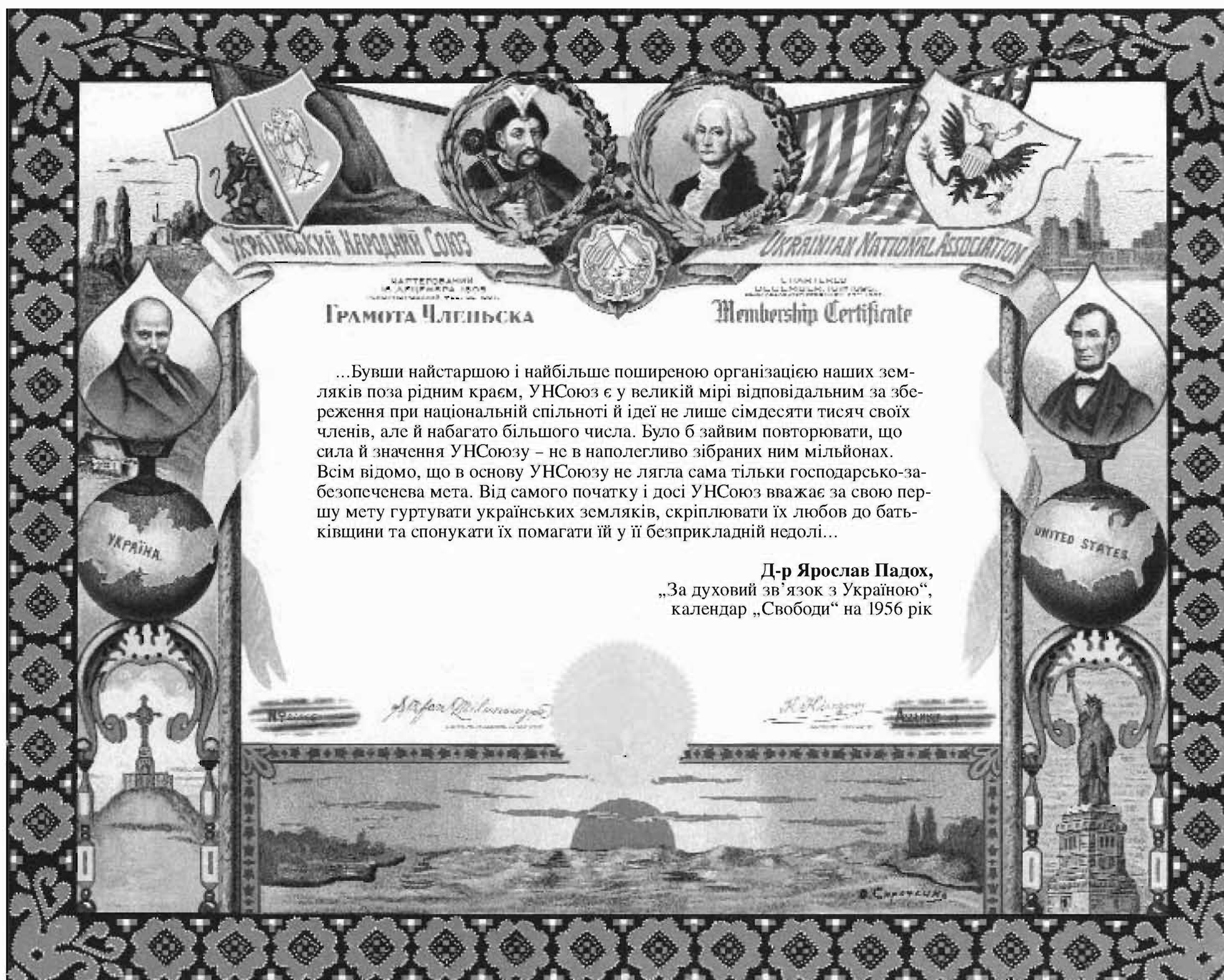

...Бувши найстаршою і найбільше поширеною організацією наших земляків поза рідним краєм, УНСоюз є у великій мірі відповідальним за збереження при національній спільноті й ідеї не лише сімдесяти тисяч своїх членів, але й набагато більшого числа. Було б зайвим повторювати, що сила й значення УНСоюзу – не в наполегливо зібраних ним мільйонах. Всім відомо, що в основу УНСоюзу не лягла сама тільки господарсько-забезпеченева мета. Від самого початку і досі УНСоюз вважає за свою першу мету гуртувати українських земляків, скріплювати їх любов до батьківщини та спонукати їх помагати їй у її безприкладній недолі...

Д-р Ярослав Падох,
„За духовий зв'язок з Україною",
календар „Свободи" на 1956 рік

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Русь – не Росія

Дискусія про історію і назву України-Руси триває. Одна теорія нам пояснює, що слова „край" і „країна" („наш край" і також „у країні") остаточно дали нам назву Україна. Є й багато інших тлумачень. Цікаво, що слово „rus" в латинській мові також значить „край" і „країна". Виглядає, що хоч Русь і Україна є дві окремі назви, вони мають те саме корінне значення.

В минулому, коли Україна називалась Русь, її громадяни називали себе русичами або русинами. У них був руський закон (Руська Правда) і руський Бористен (Дніпро), а громадянин був русин (ця назва збереглася серед українців Закарпаття аж до теперішних часів). Територія Київської Руси, під час її найбільшої могутности (IX-XIII ст.), охоплювала велику частину Східньої Европи, включаючи землі Московії (колишня назва сучасної Росії). З народних переказів знаємо, що в минулому населення Московії називалося москалями (також московитами). Тому дуже дивно, коли ми чуємо, як теперішні громадяни Росії кажуть: „Я русский". Громадянин Болгарії каже: „Я болгарин, не „я болгарський", а мешканець Києва не каже: „Я український", а каже, що він „українець". То чому росіянин каже: „Я русский"? Тому що Русь володіла жителями Московії, і вони були „русские люди" – не почували себе як громадяни Руси, а тільки функціонували як київсько-руська приналежність. І тому таким способом вони не могли бути русинами, а тільки були „русскими", підданцями.

Починаючи від часів московсько-російського царя Петра І (1713 року він перейменував Московію на Росію), росіяни майже не згадують, навіть в історичному контексті, їхню колишню назву. Тепер вони вживають „Русь" і „Росія" так, нібито ці назви мали одне і те ж значення. Таким способом хочуть підкреслити їхню київсько-руську приналежність (спадщину?) і виправдати імперські амбіції і претензії до України.

Росіяни віддавна намагаються переконати українців, що в минулому слово „москаль" означало тільки вояка-солдата, навіть коли історичні перекази і документи цього погляду не підтримують. Для українців назва „москаль" первісно не мала негативного значення. Але росіяни чомусь вважають це слово образливим, зокрема коли говорили про тих росіян, котрі історично не брали участи в московсько-російській військовій службі на території України.

Михайло Пилипчук,
Ню-Йорк

Чи знають історію в редакції „Украинских вестей" в Москві?

Я прочитав у спеціяльному випуску цієї „не зовсім української газети", що віднедавна почала виходити в Росії, інтерв'ю з завідувачем консульського відділу Посольства України в Російській Федерації Іваном Кухтою й зрозумів, що історії України в редакції видання не знають.

Оскільки в „Украинских вестях" жодного українського слова немає, то переклад мій: „Сьогодні – 9 січня. Дата для України та Росії не проста. Сьогодні – 350 років з моменту возз'єднання, з тієї самої Переяславської Ради..." (це із запитання шеф-редактора газети Вадима Раскіна).

Навіть школярі знають, що подія в Переяславі відбулася 8 січня 1654 року за старим стилем, або 18 січня за новим, але в Росії вважають днем проведення козацької ради 21 січня. Для них історична хронологія – як вища математика: це ж треба знати, що у XVII столітті різниця між григоріянським та юліянським календарями складала 10 днів, й лише у XX та XXI досягла тринадцяти днів. З трактуванням цієї „вікопомної" події теж нічого нового: „воссоєдіненіє", узяте зі старих „добрих" радянських часів. Український дипломат ухилився від відповіді на це провокаційне запитання, яке виглядало штучним на тлі змістовної розповіді про діяльність консульської служби.

Хочу порадити редакторам частіше бувати у Бібліотеці української літератури в Москві, де є багато української і російської наукової літератури про Переяславську раду. Пишу про це до „Свободи", - щоб поінформувати про такий прикрий випадок.

Юрій Кононенко,
заступник голови Об'єднання українців Росії, Москва

Я – одна з 4 мільйонів українок, які покинули батьківщину

Я, 46-річна українка, маю троє прекрасних дітей, внука. Так сталося, що доля мене закинула в далеку чужину, в Італію. Вже минуло півтора року, як покинула рідну домівку. Бідність змушує це робити. 4 мільйони українок віком від 30 до 50 років покинули батьківщину в пошуках праці. Це – лікарі, вчителі, інженери. Мені страшно за майбутнє моїх дітей, онуків, за нашу державу. Але виходу немає. Поставивши на вагу сьогоднішнє і майбутнє наших дітей, ми стали жертвою того, що є.

Сардинія дуже гарна, приваблива. Люди тут, де я тепер живу, привітні, доброзичливі, живуть хто багатше, хто бідніше, а ми – просто існуємо. Такої багатої, родючої землі, як в Україні, мені здається, нема ніде, але ми на ній бідні. Чому?

Читаю тут українське видання „Форум" (*нове видання українсь-кої діяспои в Італії* – **Ред.**)і натрапила на інформацію про „Свободу". Шкода, що дізналася про вас пізно. Хотіла б знати, як живуть емігранти у вашому краю? Про що думають, про що мріють?

Мене можна знайти за адресою: Mp. H. Leopoldo Optu. Attn.: Liuba. Via Sa Narva s.n.c., 09030 Elmas (CA), Italia.

Хай буде щастя в вашій хаті,
І омина завжди журба
Бажаю вам у ріднім домі
Затишку, спокою й тепла.

Любов К.,
Елмас, Італія

Лежить на серці доля України

Редакційна пошта минулого тижня порадувала численними вітаннями від читачів з нагоди Великодня. Їх надіслали Генеральний консул України в Ню-Йорку **Сергій Погорельцев**, з України родина **Гулеїв**, директор Всесвітньої служби радіо „Україна" **Олександер Дикий, Стефан, Анастазія, Петро і Тереска Романови** з Австралії, **Катруся і Атанас Кобрини** з Норт-Порту, Фла., голова управи Товариства ім. Григорія Сковороди **Григорій Приймак** з Річмонду, Вірджинія, ряд інших.

Пости озвалися новими віршами до свята. **Йосип Собко** у вірші „На Великдень" пише: *„По всій Україні дзвони дзвонять, знову нам радість несуть з небес. Живи, живи, вільна Україно! Христос воскрес! Христос воскрес!"*.

З Києва написав **Сергій Брунь** про березневі збори міської організації ОУН, на яких відзначили 190-річчя від дня народження Т. Шевченка, привітали з 90-річчям колишнього політв'язня Миколу Куделю.

Микола Ясененко, листоноша з с. Любомири Олександрівського району Кіровоградської области, мріє, щоб хтось подарував йому передплату „Свободи", тоді тижневик читало б усе село. Він прислав також ліричні вірші, в одному з яких пише про весну: *„Так жваво співа соловей, весняне сонечко пече, і пролісок бджілка цілує, і річечка тихо тече"*.

З **Міжнародної педагогічної фундації ім. Григорія Ващенка** надійшло повідомлення про відкриття в інтернеті їхнього сайту: we.lviv.ua/yhc/textes/vaszczenko.

Марта Тарнавська з Філядельфії побачила в київському журналі „Книжник review" цитату зі своєї статті у „Свободі", хоча без жодних бібліографічних посилань. „Це не вперше я довідуюсь, що „Свобода" доходить до читача в Україні", – пише вона.

Микола Горішній з Вайтингу, Н. Дж., на появу Альманаху УНСоюзу відгукнувся віршем: *„Книга книг у ваших руках – наш щорічний Союзовий Альманах"*.

Євген і Світлана Олексії з Жовкви Львівської области зауважують, що останнім часом пересилання тижневика в Україну уповільнилося, а деякі числа взагалі не доходять до передплатників.

Микола Касіян з Елкінс Парку, Па., додає до публікації про св. п. Кирила Цепенду (ч.10), що К. Цепенда після Другої світової війни організував в Мюнхені хор „Трембіта" і був його диригентом. Пізніше хор діяв у таборі „Орлик" в Берхтесгадені.

Анонім з Вірджінії зауважує до вістки про поштову марку на честь С. Людеквича (ч. 11), що його твір „Кавказ" був не симфонією. а симфонічною одою.

Пошта принесла також кілька статтей з політичних і історичних проблем. **Іван Івахів** з Денверу, Кольорадо, надіслав статтю „Про Схід і Захід", в якій застерігає Україну від захоплення Заходом. Про Альманах УНСоюзу він пише, що цього року він був найкращим за усі роки – „легкий, інтересний, багатий на зміст".

Голова Організації оборони Лемківщини в Америці **Зенон Галькевич** в статті „Чого можуть сподіватися лемки від Року Польщі в Україні?" нагадує про переслідування украрінців у довоєнній і повоєнній Польщі і закликає направити заподіяні кривди.

Стефан Палилик з Ґлен Спей, Н. Й., в статті „Чи прийде кара Божа на грішний народ?" аналізує негаразди в американському шкільництві, інших площинах державного і громадського життя. Про численні негаразди в Україні пише **Микола Занько** з села Воскресенівки Богодухівського району Харківської области.

У статті „Ювілейна книга заслуженому громадянинові" **д-р Роман Кухар** з Вікторії, Кензас, розповідає про ювілейний збірник на пошану д-ра Романа Смика „Лежить на серці доля України", виданий в Бережанах–Тернополі 2003 року.

Олександер Кобаса з Вільямстону, Н. Дж., переслав листа головного редактора дніпропетровського часопису „Бористен" Фіделя Сухоноса, який розповідає про свою подорож до Львова і подає міркування про сучасне церковне життя.

Олександер Серафин з Трой, Миш., переслав обіжник Всенародної акції в пам'ять жертв Великого голоду 1932-33 років, який видав в Луцьку часопис „Джерела".

Від **Євгена Стахова** з Ню Джерзі надійшла копія його інтерв'ю газеті „День", в якому він називає „Свободу" „найвпливовішою газетою української еміграції в США". Дякуємо!

Тетяна Ясінська з Меріленду надіслала статтю Олександра Вівчарика „Коли ми виконаємо заповіт Шевченка?", що була вміщена в незалежній газеті „Клич нації". А **Богдан Подолюк** з Гексвілу, Н. Й., прислав статтю Валдемара Міхальського „Велика любов – Україна. Слово про поезію Юзефа Лободовського" з польсько-американської газети „Глос". Поет тривалий час працював на Радіо „Мадрид", написав ряд творів про Україну („Тарас Шевченко", „Дума про отамана Петлюру", „На чорному шляху" та ін.).

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українсько-американська зустріч в столиці США

ВАШІНҐТОН. – Робоча зустріч, що розглядала ситуацію в Україні та стан українсько-американських взаємин, відбулася 17 березня з ініціятиви коаліції „Action Ukraine", до якої входять Українська Американська Координаційна Рада (УАКР), Українська Федерація Америки та Фундація „Україна-США". Зустріч організував Морґан Вілімс, редактор „Action Ukraine Report 2004", модератором був Ігор Ґавдяк, голова УАКР.

Близько п'ятдесяти представників урядових аґенцій США взяли участь у зустрічі. Вони представляли Держдепартамент, департаменти фінансів і торгівлі, бібліотеку Конґресу. У зустрічі також брали участь представники міжнародних організацій, інвестиційних банків, неурядових організацій, преси та Посольства України в США. На зустрічі промовляли Ігор Ґавдяк, Віра Андрушків – директор проєкту громадського партнерства фундації „Україна-США", д-р Билл Ґлісон – голова Евроазійських студій Інституту міжнародних взаємин, Надія Дюк – директор відділу центральної Европи та Евразії Національного Ендавменту для демократії, Стівен Никс – директор відділу Евразії у складі Національного республіканського інституту, представники Посольства України в США Олександер Щерба – політичний радник, та Володимир Самофалов – перший секретар і голова інформаційної секції.

Зліва: д-р Билл Ґлісон, Ігор Ґавдяк, Маркіян Білинський

Політичний працівник українського столу у Держдапартаменті США д-р Пол Картер наголосив, що Сполучені Штати розглядають вибори в Україні як вирішальний момент в історії України, який задасть тон не лише відносинам України з США, але і з міжнародньою спільнотою на довгі роки.

Д-р Пол Картер

Д-р П. Картер висловив подяку багатьом учасникам зустрічі, які впроваджують в життя важливі цілоденні програми, спрямовані на допомогу Україні у її спробах побудови громадського суспільства та розвитку демократичних рформ.

Крістофер Грів, міжнародний економіст з Департаменту скарбу, вважає, що в економічному пляні справи в Україні налагоджуються, позитивний вплив економічних реформ, запроваджених під час прем'єрства Віктора Ющенка, є відчутним і досьогодні, а перша половина минулого року теж була плідною щодо економічних реформ.

Ксеня Горчаківська, яка представляла конґресмена Велдона, законодавчий директор конґресмена, передала його вибачення та пояснила що задля законодавчих пріоритетів він був змушений залишитися в Конґресі. П. Горчаківська пообіцяла, що передасть усі проблеми конґресменові Велдону, і оголосила, що порядок денний зустрічі включає звернення Велдона щодо тривожної ситуації з засобами масової інформації в Україні.

Ігор Ґавдяк,
президент УАКР

Річні звітні збори у кредитівках

Ірвінгтон

21 березня в приміщенні Українського народного дому відбулись річні загальні збори Українсько-Американської Федеральної Кредитової Спілки. Голова ради директорів Михайло Кос, президент кредитівки Богдан Ватраль, перший заступник президента Орест Фединяк та головний віце-президент штату Ню-Джерзі Ігор Ляшок разом з дорадчим комітетом зустрілися з членами кредитівки філій Ню-Джерзі. Кредитівка має головне бюро в Чикаго з філіями в штатах Ілиной, Індіяна і Ню-Джерзі. Три філії штату Ню-Джерзі надають повні послуги членам українсько-американської громади в Джерзі-Сити, Північному Бергені, Байоні, Ірвінгтоні, Нюарку, Мейплвуді, Елізабеті, Парсипані та Моріс-повіту.

Михайло Кос вшанував пам'ять членів кредитівки, які відійшли у вічність. Ореста Фединяк прочитала короткий звіт з минулорічних зборів, який був затверджений. З привітаннями від громадських організацій виступили Зенко Галькович – представник УККА з Джерзі-Сиṫі, Байону та Північного Бергену, Квітка Семанишин - президент УККА Нюарку та Ірвінгтон-повіту.

Михайло Кос подав детальний звіт про становище кредитівки, охопив минуле і майбутнє, а також дав позитивні погляди на 2004 рік. З фінансовим звітом виступив Богдан Ватраль, який не лише керує фінансовою діяльністю кредитівки, але й дбає про розвиток руху кредитівок в Україні. Богдан Ватраль та Ігор Ляшок віддано працюють в цьому напрямку, починаючи з 1991 року. У звіті було відзначено, що в 2003 році кредитівка витратила 611,804 дол. на різноманітні громадські проєкти, дирекція прогнозує в 2004 році 800,000 дол. на різні громадські фінансові допомоги.

Ігор Ляшок, активіст в Ню-Джерзі та давній управитель кредитівки, представив цьогорічне гасло – „Підтримуємо нашу молодь!". Він оголосив суму в 22,500 дол. для 9 різних українсько-американських організацій, які працюють над просвітою молоді в Ню-Джерзі, та 5,000 дол. для спонзора кредитівки – Об'єднання Українців Америки „Самопоміч". Доповідач сказав, що філії кредитівки в НюДжерзі охоплюють 7,000 членів від загальної суми 20,755 членства. На жаль, цього мало для понад 100 тисяч українців, які проживають у штаті.

Моє питання до тих, хто читатиме цю статтю: чи ви маєте у своїх банках такі ж привілеї, які пропонує кредитівка? Коли ви отримували запрошення на звітні збори вашого банку? Коли дирекція вашого банку надавала фінансову допомогу для СУМу, Пласту чи будь-якої іншої організації? В інших банках проценти набагато нижчі від пропонованих кредитівкою. Кредитівка пропонує послуги через Інтернет (on-line banking) сім днів на тиждень 24 години в добу. Адже не кожний банк надає такі послуги! Філія в Парсипані міститься в будинку Українського Народного Союзу, де плянується розмістити АТМ-машину для фінансових послуг.

Під час дискусії була висловлена пропозиція від присутніх зобов'язатись залучити до кредитівки хоч по одному новому члену в 2004 році. Цю думку повинні б підтримати всі кредитівки в Америці.

Зенко Галькович

Йонкерс

Загальні річні збори Федеральної кредитової кооперативи СУМА відбулися 13 березня в залі Спілки Української Молоді. Голова Володимир Козіцький привітав Владику Василя Лостена, священиків, представників уряду України, сусідніх кредитівок, місцевих організацій, установ і членів та ствердив правосильність зборів.

Владика Лостен провів молитву, привітав присутніх та побажав дальшого росту кредитівки. Секретар Любомир Щур назвав прізвища 18 померлих членів. Пам'ять їх вшановано хвилиною мовчання.

Першим звітував Володимир Козіцький, який сказав, що 2003 рік був переходовим, коли закінчувалася будова головного бюра кредитівки та впроваджувалися зміни в адміністративному складі. З відходом на емеритуру довголітнього голови Лева Футали, дирекція обрала головою Володимира Козіцького – одиного з перших засновників кредитівки та колишнього голову. Найважливішим завданням було закінчення будови, проте постали непередбачені несподіванки з „Con Edison, Verizon", підшукуванням додаткових працівників і т. д. Все ж таки рік закінчено успішно, ощадності зросли на 14,179,634 дол. (до 158,186,610 дол.), позики осягнули рекордове число за рік – майже 21 мільйон. На кінець року досягли разом 92,383,976 дол., чистий прибуток 2,241,461 дол. Володимир Козіцький подякував всім членам дирекції, комісій, адвокатам, працівникам за співпрацю та усім членам за довір'я. Скарбник Ігор Макаренко представив фінансовий звіт. Голова будівельного комітету Стефан Шульган дав звіт з будови. За кредитову комісію звітував її голова Стефан Капітула. Кредитова комісія затвердила 277 позичок на загальну суму 54,666,942 дол. За контрольну комісію звітував секретар Василь Лучків. Голова Іван Оліярчик зачитав ствердження фірми „Schreiner, Legge & Company", що кредитівка є однією з кращих. Звіти були прийняті.

Владика Лостен подякував дирекції за жертвеність на харитативні цілі та заохотив членів підтримувати фінансову установу. З привітанням виступили Андрій Бешта – перший секретар Постійного представництва України в ООН, Олександер Лях з Генерального консульства України в Ню-Йорку, від Централі Українських Кредитових Кооператив в Америці – голова Ради директорів Степан Керда. Федеральну Кредитову Кооперативу „Самопоміч" в Ню-Йорку представляли заступник голови Любомир Зєлик, президент д-р Богдан Кекіш та член дирекції Орест Ґлют. З привітанням виступив голова Ради директорів Мирослав Шмігель. Українську Національну Кредитівку предтсавляли засупник голови Валентин Поливко та член дирекції Юрій Федорів, привітання висловив голова Всеволод Саленко. Кредитівку „Самопоміч" з Ню-Джерзі предсатвляли члени дирекції Василь Паниця, який виступив з привітанням, та Юрій Оліярник.

Номінаційна комісія діяла в складі: Андрій Горбачевський – голова, Леся Щур та Іван Куземчак. Переобрано до дирекції В. Козіцького, І. Макаренка та С. Шульгана.

На першому засіданні дирекція кредитівки розподілила обов'язки. Головою обраний Володимир Козіцький.

Володимир Козіцький

Клівленд

28 березня Українська Федеральна кредитова кооператива „Самопоміч" провела загальні збори в залі церкви св. Тройці в Норд-Роялтоні. Чисельність членів на зборах кредитівки (215 осіб) стала ознакою того, що вони хочуть упевнитися в стабільності установи і безпеці своїх заощаджень. Майно кредитівки, незважаючи на економічне сповільнення, постійно зростає, її початковий капітал з 1957 року в сумі 56,232 дол. досягнув на час зборів 67,761,661 дол.

Збори відкрив голова дирекції д-р Б. Чепак. Молитву провів о. Б. Скоба. Збори привітали УЗО, товариство „Самопоміч" і округа УНСоюзу. Протокол з минулих зборів був прийнятий без змін. Звіт дирекції започаткував її голова. Він доповів, що в минулому році активи кредитівки зросли на 3,99 відс., а резерви на 697,447 дол. і становлять 8,790,604 дол. Кредитівка затруднює 16 працівників, в головному бюрі – в Пармі і у філіялах – Кентоні і Лорейні.

Дирекція в короткому часі має впровадити додаткові обслуги „Еквіті Лоан" і забезпечення на авта. Перебудова будинку закінчена і не була перешкодою в обслузі. Касир О. Ліщинецький розповів про фінанси і продукти обслуги. При несприятливому економічному часі і нечуваному зниженні основного відсотку Федеральним банком було нелегко покрити всі видатки, утримати відповідну резерву і виплатити дивіденди членам. Все це вимагало ощадної господарки, щоб втриматися на фінансовому ринку. Кредитовий комітет признав членам кредитів на 20,237,734 дол., розповів голова комітету Б. Кичун. Контрольна комісія визнала, що діловодства працювали згідно з правилами і законами, не було надуживаття, заявив у звіті М. Полатайко. Після дискусії збори одноголосно проголосували за кандидатів Номінаційної комісії. Б. Лішнянський, В. Ліщинецький і О. Ліщинецький переобрані до дирекції, Б. Кичун, С. Жабінський і Б. Крайчик – до Кредитового комітету і М. Полатайко – до Контрольної комісії. Збори проголосували за бюджет на 2004 рік в сумі 2,941,000 дол. Голова подякував всім за участь, закрив збори і попросив присутніх на перекуску, в часі якої відбулося жеребкування нагород, виділених дирекцією.

Євген Бачинський

Чикаго

Не треба пригадувати нікому, що американська економіка знаходиться в невідрадному стані. Про це читаємо кожного дня на сторінках американських газет, слухаємо по радіо і телевізору.

На тлі невідрадної картини економічного стану нашої країни було приємно слухати оптимістичні звіти проводу Українсько-Американської Федеральної кредитової спілки „Самопоміч". Те, що почули присутні на річних звітних зборах Спілки в неділю, 14 березня, було не тільки втішним, але й похвальним для керівництва Спілки, яке добре попрацювало, щоб виказати гарні осяги. Звіт про показники Спілки за 2003 рік слухали 270 присутніх.

Збори відкрив президент Ради директорів Михайло Кос. Він був господарем зборів. Він попросив Владику Ричарда Семенюка провести молитву. Перед молитвою Владика сказав до присутніх бадьоре, оптимістичне слово.

При вступі на залю присутні одержали видрукований річний звіт, встигли його переглянути, ознайомитися з гарними показниками та осягами Спілки, тому не дивно, що представники різних установ та організацій заслужено висловили вітання Спілці. Вітали Спілку Володимир Щебльовський – від Українсько-Американського товариства „Самопоміч" та Суспільної опіки, Орися Бурдяк – від Централі Українських кооператив, Генеральний консул в Чикаго д-р Борис Базилевський, декан о. Б. Налисник та о. митрат І. Кротець, О. Бараник від УККА, від молодіжних організацій – М. Крутяк та Оля Федай (СУМ), Марія Ганкевич (Пласт), Т. Коновал (ОДУМ), М. Домашевський, Л. Боднар, А. Скиба, І. Павлик, М. Климчак та автор цього допису – від редакції газети „Українське слово". Прозвучало вітання одному з засновників Спілки, почесному членові дирекції Омеляну Плешкевичеві, на жаль, відсутньому через хворобу.

Звітну частину розпочав М. Кос від фінансових показників, які були образом успіхів та досягнень Спілки за 2003 рік. Під кінець звітнього року активи Спілки становили 410,594,135 дол., а прибутків було 4,565,950 дол. Кількість членів Спілки досягла 20,755 осіб.

У звіті президент Спілки Богдан Ватраль повторив показники, які згадував його попередник, додаючи, що завдяки допомозі членів Спілки 2003 рік був для кредитівки дуже успішним, бо її чистий прибуток зріс від 4,103,696 дол. у 2002 році до 4,565,950 у 2003 році, тобто на 11.3 відс. Нерозділений капітал досягнув рекордової суми 60 мільйонів долярів, що рівняється 14.5 відс. відносно активів Спілки.

„Цей рівень прибутків і рекордний капітал гарантують стабільність і життєздатність кредитівки та її можливість дбайливо обслуговувати членів фінансовими послугами з орієнтацією на добро й користь членів тепер і в майбутньому" – сказав Богдан Ватраль. В своєму звіті він згадав про введення нових послуг – позичок на будову нових домів, поширення доступу до конт через програму „DirectConnect" з Інтернету, що дозволятиме полагоджувати трансакції 24 години на день, сім днів у тижні, а в 2004 році розпочнеться програма електронного звітування, оплачування рахунків через Інтернет, автоматичне покриття чекових недостач (із ощадневих конт), та буде поширена сітка АТМ апаратів для грошевих трансакцій.

Був звіт голови Кредитового комітету Антонія Кота, в якому стверджено, що в 2003 році було ухвалено 1692 позички на суму 103.4 мільйонів дол., що на 22 відсотки більше в порівнянні з 2002 роком. За Контрольну комісію звітував Богдан Вруський. Був також короткий звіт Віктора Войтихіва, заступника президента та секретаря дирекції. Після звітів були запитання, пропозиції, відповіді працівників.

На кінець хочу згадати про подію, що мала місце в середині перебігу зборів – надання грошової допомоги церквам, громадським, молодечим, комбатанським організаціям, підтримка різних доброчинних заходів. Президент дирекції та Президент спілки передали чеки по 5 тисяч долярів для двох осередків СУМу, організації „Пласт", Відділу ОДУМу, 10 тисяч було передано редакції „Енциклопедії української діяспори", 50 тисяч – для Катедральної школи св. о. Миколая. Це був дар української громадської фінансової установи для громадських потреб, переданий її працівникам, а оплески присутніх були своєрідною подякою.

Лука Костелина

2004
Анкета для опитування української громади

Український Конгресовий Комітет Америки (УККА), заснований у 1940 році, є провідною українською представницькою організацією в США. Вже понад шістдесять років УККА представляє інтереси американсько-української громади. Для того щоб якнайкраще виконувати свої цілі та завдання, УККА намагається пристосуватися до змін в громаді, постійно запроваджуючи нові ідеї та ініціативи. Просимо Вас виповнити цю анкету і допомогти нам визначити напрями нашої праці, а також врахувати потреби та побажання нових імігрантів з України та молодших поколінь американців українського походження.
Просимо не надсилати більше, ніж одну анкету виповнену Вами.

Прошу окреслити Вашу відповідь.

1. *Ваш вік:* менше 25 — 25-40 — 41-55 — 56-70 — понад 70
2. *Виберіть одне:* народжений(на) в США — приїхав(ла) перед 1947 — 1947-1960 — 1961-1988 — після 1988
3. *Стать:* чоловіча — жіноча
4. *Сімейний стан:* самітний(на) — жонатий (заміжня) — вдівець (вдова) — розведений(на)
5. *Ваш поштовий індекс* ______________

Не відповідайте на питання 6, 7, 10 і 16, якщо вони не відносяться до Вас.

---

6. *Я розмовляю українською мовою зі своїм чоловіком/жінкою:*
   постійно — переважно — 50/50 — часом — ніколи
7. *Я розмовляю українською мовою зі своїми дітьми:*
   постійно — переважно — 50/50 — часом — ніколи
8. *Я розмовляю українською мовою зі своїми українськими друзями:*
   постійно — переважно — 50/50 — часом — ніколи
9. *Чи Ви ходили до української щоденної або суботньої школи в дитинстві?*
   так — ні
10. *Чи Ваші діти ходять до української щоденної або суботньої школи?*
    так — ні
11. *Чи є українська щоденна або суботня школа не менше як 30 миль від Вашого дому?*
    так — ні — не знаю
12. *Чи Ви ходите до української церкви?*
    так — ні
13. *Як часто Ви берете участь в українських церковних відправах?*
    щотижня — часом — зрідка — ніколи
14. *Чи є українська церква (вашої конфесії) у віддалі 30 миль від Вашого дому?*
    так — ні — не знаю
15. *Чи Ви належали/жите до української молодечої організації (напр. СУМ, Пласт, ОДУМ, релігійної?)*
    так — ні
16. *Чи належать (али) Ваші діти до української молодечої організації (напр. СУМ, Пласт, ОДУМ, релігійної)?*
    так — ні
17. *Чи є відділ української молодечої організації у віддалі 30 миль від Вашого дому?*
    так — ні — не знаю
18. *Чи Ви користуєтесь послугами українських фінансових установ (кредитівка, щадничий банк)?*
    так — ні
19. *Чи є відділ української фінансової установи у віддалі 30 миль від Вашого дому?*
    так — ні — не знаю
20. *Чи вважаєте що українські фінансові установи надають кращі послуги?*
    так — ні — не знаю
21. *Чи українські фінансові установи надають кращі відсотки?*
    так — ні — не знаю
22. *Чи Вам зручно добиратися до українських фінансових установ?*
    так — ні — не знаю
23. *До яких українських газет/журналів ви маєте доступ?*
    ____
24. *Які українські газети/журнали Ви передплачуєте?*
    ____
25. *Як часто слухаєте/дивитесь Ви українські радіо/телепрограми?*
    завжди — часом — рідко — ніколи
26. *Чи маєте доступ до українських радіо/ телепрограм у Вашій місцевості?*
    так — ні — не знаю
27. *Оцініть подані засоби інформації в порядку важливості як джерела актуальної інформації про Україну (1 – найважливіше, 7 – найменш важливе):*
    Україномовні газети/журнали, що видаються в США/Канаді. ______________
    Англомовні українські газети/журнали, що видаються в США/Канаді. ______________
    Україномовні газети/журнали, що видаються в Україні ______________
    Інтернет ______________
    Американські англомовні газети/журнали ______________
    Українські радіо/телепрограми ______________
    Інші засоби (які?) ______________
28. *До скількох українських організацій Ви належите?*
    жодної — одної — 2-3 — 4-5 — більше 5-ти
29. *До скількох американських організацій Ви належите?*
    жодної — одної — 2-3 — 4-5 — більше 5-ти

Згідно з поданою скалою, наскільки Ви згідні/не згідні із нижчеподаними твердженнями?

Цілком погоджуюся 1 — Погоджуюся 2 — Нейтральний(а) 3 — Не погоджуюся 4 — Зовсім не погоджуюся 5

1. *Мені важливо належати до релігійної організації*
   1 — 2 — 3 — 4 — 5
2. *Мені важливо належати до професійної організації*
   1 — 2 — 3 — 4 — 5
3. *Мені важливо належати до політичної організації*
   1 — 2 — 3 — 4 — 5
4. *Мені важливо належати до громадської організації*
   1 — 2 — 3 — 4 — 5

5. Мені важливо належати до жіночої організації	1	2	3	4	5
6. Мені важливо належати до спортової організації	1	2	3	4	5
7. Мені важливо належати до студентської/молодечої організації	1	2	3	4	5
8. Мені важливо працювати в благодійній організації	1	2	3	4	5
9 Мені важливо належати до української організації	1	2	3	4	5

На Вашу думку, якою діяльністю повинні займатися українські організації в США?

10. організовувати товариські зустрічі	1	2	3	4	5
11. плекати українську культуру	1	2	3	4	5
12. захищати Україну від нападів в пресі	1	2	3	4	5
13. пропагувати в користь українських інтересів	1	2	3	4	5
14. брати участь в американській політиці	1	2	3	4	5
15. працювати для збереження українсько-американської громади	1	2	3	4	5
16. захищати права українців в США	1	2	3	4	5
17. захищати права українців в Україні	1	2	3	4	5
18. захищати права українців по всьому світі	1	2	3	4	5
19. надавати послуги по працевлаштуванню новоприбулим імігрантам	1	2	3	4	5
20. подавати іміграційні послуги новоприбулим імігрантам	1	2	3	4	5
21. проводити курси англійської мови для новоприбулих імігрантів	1	2	3	4	5
22. проводити курси технічної підготовки для новоприбулих імігрантів	1	2	3	4	5
23. надавати гуманітарну допомогу незаможнім українцям в США	1	2	3	4	5
24. надавати гуманітарну допомогу незаможнім українцям в Україні	1	2	3	4	5
25. надавати гуманітарну допомогу незаможнім українцям по всьому світі	1	2	3	4	5
26. Я вірю, що добровільна праця корисна та потрібна	так	ні			
27. Мені потрібно платити за роботу, яку роблю для громади	так	ні			

1. *Скільки годин на тиждень Ви працюєте?*
   менше 10-ти 11-20 21-34 35-44 45 та більше
2. *Скільки годин вільного часу Ви маєте на тиждень?*
   менше 5-ти 5-10 10-20 більше 20
3. *Як Ви проводите вільний час? Зачеркніть ті, які підходять.*
   - ☐ читаю українською мовою
   - ☐ читаю англійською мовою
   - ☐ дивлюся на телебачення
   - ☐ займаюся спортом
   - ☐ беру участь в імпрезах американських організацій
   - ☐ беру участь в імпрезах українських організацій
   - ☐ беру участь в культурних імпрезах
   - ☐ добровільно працюю в американських організаціях
   - ☐ добровільно працюю в українських організаціях
   - ☐ спілкуюся з друзями
   - ☐ інше (подайте) ______________________
4. *Назвіть чотири українські організації, які Вам знайомі.*
   1)______________________ 2)______________________
   3)______________________ 4)______________________

Якщо Ви хочете отримувати інформацію про українську громаду в США прошу подати друкованою літерою:

Ім'я і прізвище ______________________

Адресу ______________________

____

Електронну пошту ______________________

Дякуємо Вам за виповнення цієї анкети!

Прошу зігнути її вздовж, вложити в конверту з 37 центовою маркою.
Наша адреса подана нижче. Більше інформації про УККА можна отримати відвідавши нашу Інтернет сторінку за адресою: WWW.UCCA.ORG.

UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA
203 Second Avenue
New York, NY 10003-5706

Українці світу відзначили день народження Т. Шевченка

Ню-Йорк

Вже у 24-ий раз традиційна Шевченківська конференція відбулася в Ню-Йорку, у приміщенні Наукового Товариства ім. Шевченка в суботу, 6 березня, із співучастю НТШ, УВАН, УНІГУ і ГІКУ (Гаріманського інституту Колюмбійського університету).

Як і годиться, традиційно конференцію відкрив президент Української Вільної Академії Наук д-р Олекса Біланюк, а закрила – голова НТШ-А д-р Лариса Онишкевич.

Тим разом поруч добре відомих доповідачів, д-ра Івана Фізера і д-ра Євгена Федоренка, ми мали нагоду вислухати молодших шанувальників Великого Кобзаря – Джованну Сієдіну і Рорі Фінніна, що студіюють, разом із українською мовою, її найкращого речника.

Перший доповідач д-р І. Фізер проаналізував шевченкознавство останнього десятиріччя, гостро критикуючи деякі з відомих праць про Кобзаря та їхніх творців, так в Україні, як і на Заході.

Незвичайно відсвіжуючою і цікавою була доповідь Джованни Сієдіни, як докторанта Гарвардського університету. Опанувавши українську мову, не тільки нею виголосила свої міркування, але також зацитувала численні поезії Т. Шевченка перекладені на італійську мову ще у двадцятих роках цього сторіччя. Вона вказала на труднощі у перекладах Шевченка саме на італійську мову для перекладачів, які мусять знати не тільки мислення автора в його рідній мові, але також підложжя його творчости так з історичної, як і метафоричної сторони. Для прикладу вона цитувала різні переклади чи витяги з них таких відомих поем, як „Чигирин". У висліді своїх цікавих та влучних міркувань доповідачка висловила надію, що появляться кращі переклади Шевченка на італійську мову.

Доповідь д-ра Євгена Федоренка також торкалася перекладацької проблеми, однак він обговорював її з погляду пізнання нашого Кобзаря чужинцями та їхньої реакції на творчість Т. Шевченка. Є. Федоренко спинився тільки на европейських літературознавцях та письменниках, які пізнали твори Великого Кобзаря та уміли їх оцінити. Він цитував захоплюючі критики літературознавців та літераторів творів Т. Шевченка, які ставили нашого Кобзаря вище інших велетнів европейської літератури.

Останнім доповідачем того незвичайно цікавого відзначення Т. Шевченка, як і 24-ої Шевченківської конференції, був Рорі Фіннін, кандидат порівняльної літератури в Колюмбійському університеті. Він вияснив слухачам своє зацікавлення українською літературою та Україною, яке наступило після його перебування в Україні сім років тому. Там він також пізнав творчість Т. Шевченка, коли йому подарували „Кобзаря". Доповідач поправною українською мовою проаналізував дружні стосунки поміж Т. Шевченком і Я. де Бальменом та вплив, який вони мали на написання поеми „Кавказ".

Заключні слова голови НТШ-А д-р Лариси Онишкевич звернули увагу численної публіки на незвичайно цікавий та позитивний момент, що був провідною ниткою у цьогорічному відзначенні Великого Кобзаря – слово чужинців про Тараса Шевченка, зокрема докторантів-чужинців та ще і виголошене мовою Великого Кобзаря. Це відзначення Великого Кобзаря може стати прикладом так на чужині, як і в Україні.

О. К.

Москва, Росія

30 березня в Українському музичному салоні відзначено 190-річчя від дня народження Тараса Шевченка. Шанувальників українського мистецтва вітав Культурний центр України. Концерт розпочався виступом дитячого ансамблю „Горлиця" Українського культурно-освітнього центру Москви, потім співали Народна артистка України Людмила Довгань, соліст Московської державної академічної філармонії, лавреат міжнародних конкурсів Руслан Кадиров, який виконав кілька українських народних пісень, московський ансамбль етнічного співу „Край" у складі Алли та Ігоря Тимчуків. Також виступили ансамбль „Мальва" , дитячий ансамбль „Ровесник", солістка Великого театру Росії, Заслужена артистка України та Росії Галина Чорноба. Українська народна хорова капеля Москви разом з усіма учасниками виконала „Реве та стогне..." На вечорі були присутні радник-посланник Посольства України в Російській Федерації Микола Дорошенко, голова секретаріяту товариства „Україна-Світ" Ігор Пустовий.

Юрій Безкровний

Пятигорськ, Росія

У трьох церквах міста за ініціятивою Об'єднання українців на Кавказьких Мінеральних Водах „Ятрань" було відправлено Панахиду за душу Тараса Шевченка. Настоятель П'ятигорського Спаського собору о. Василь Бурлак у своїй проповіді подякував українській громаді за християнське вшанування пам'яті Великого Кобзаря.

У санаторії ім. Лермонтова відбувся урочистий вечір. Гарно оформлена Тетяною Кириченко заля створювала враження куточка рідної України. Тут були виставки „Кобзарів", книжок про Т. Шевченка, репродукцій малюнків великого художника, вишивок. Відкрив вечір голова Об'єднання, головний лікар санаторію Іван Гайдамака. Поетеса Алла Хрусь розповіла про життєвий шлях і творчість Т. Шевченка, прочитала його вірші, після чого попросила запалити свічку пам'яті, яка стояла біля портрету Кобзаря, праправнука Тараса Шевченка по його старшому братові Микиті – Вячеслава Шевченка, поета і мистця, члена спілок письменників України і Росії. На вечорі було зібрано понад 2000 рублів добровільних пожертв на будівництво Тарасової церкви в Каневі.

Відбувся шаховий турнір в пам'ять Т. Шевченка, у школі ч. 29 – конкурс на краще виконання віршів Т. Шевченка, вечір пам'яті Т. Шевченка для представників всіх народів П'ятигорська. Запрошені на цей вечір солісти П'ятигорського театру оперети співали українські народні пісні, а також пісні на слова Шевченка. Інформація про вшанування пам'яті великого сина українського народу передавалась по радіо, газети „Пятигорская правда" і „Кавказская здравница" помістили статті Любові Ключко та Алли Хрусь.

Ярослав Лучковський

Єкатеринбург, Росія

Уральська асоціяція українців до 190-річчя від дня народження Т. Шевченка провела науково-практичну конференцію „Т. Шевченко і сучасність", на якій виступили п'ять докторів і кілька кандидатів наук. Урочистий вечір розпочався піснею „Думи мої...". У концертній програмі брала участь художня самодіяльність української діяспори. Вірші на слова Т.Шевченка читали Н. Павлович, О. Сорокін, М. Постоляко, О. Бородіна та інші, музичні сольо виконали О. Щебетун, С. Гонченко, І. Мащак, співав хор „Світанок". „Заповітом" завершилася офіційна частина. На сцену піднялися представники діяспор Єкатеринбурґу, які поділилися враженнями від творчости Т. Шевченка. Завершив вечір накритий стіл, за яким слово брали всі бажаючі. Поки звучать твори Т. Шевченка і українська пісня – житиме у світі українство...

Проф. Стефан Паняк

Норільськ,Росія

Знову і знову вертаюся в думках на рідну Буковину, яку залишила в далекому 1979 році, коли подалася разом з сім'єю на заробітки в засніжений Норільськ. Сталося це 16 травня, коли в рідному прикарпатському селі Мілієве цвіли конвалії і бузок, а вишні і яблуні вже готувалися подарувати людям щедрий врожай.Часто згадуються мені шкільні роки, коли в теплу пору виходили ми в садок біля старенької школи, сідали в коло на смарагдовій веселій траві і співали, співали... Ми не могли уявити собі життя свого без чарівних українських пісень, без Шевченкових віршів:

... о Боже мій милий,
За що ти караєш її, молоду?
За те, що так щиро вона полюбила
Козацькії очі, прости сироту!

На традиційних шевченківських читаннях, які відбулися в міській картинній ґалерії, ця пісня прозвучала у виконанні тріо Марії Маланчук, Ганни Котенцової-Пастернак і Орисі Пупик. Саме Шевченко є тим невидимим ланцюжком, який зв'язує нас з рідною Україною, її народом і її надзвичайно чудовим і неповторним мистецтвом. Коли тяжко на душі, беру з полиці сорокалітнього „Кобзаря" і на його сторінках мимоволі виникають картини:

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть...

Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою...

Ці чудові пісні прозвучали для наших гостей у виконанні хорової капелі „Україна" і знайшли щирий відгук у їх серцях. Гості співали разом з нами і було видно, що співають вони щирою своєю душею, а очі їхні були її дзеркалом...

Кожний із присутніх, напевно, в ці хвилини задумався: „Що в моєму житті значить Тарас Шевченко?". А що він для мене особисто? Тарас пробув у кріпацтві 25 років, а я прожила на Півночі також 25 років... Можливо, порівняння не зовсім вдале, але ж все одно так далеко від рідної неньки-України! І чи не тому досить часто на наших пробах то у одної, то у іншої співачки навертаються на очі сльози від спілкування з рідною мовою і друзями, сльози жалю, що так далеко ми від рідних місць і родичів?

Але живе Україна в наших серцях, в невмирущому Шевченковому поетичному слові і, значить, буде жити вона вічно, і тільки питання часу, коли стане вона могутньою, багатою і розквітлою державою.

Ми пишаємося тим, що започаткували в далекому і засніженому Норільську Шевченківські читання, які в цьому році проводилися вже втретє і стали традиційними. Вони збирають в гостинних залях людей, які знають, люблять, поважають Великого Кобзаря і не забувають його творів.

Лариса Фоменко

Учасники Шевченкової конференції в НТШ-А. *Фото: В. Лопух*

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР початок літа інтенсивного навчання гри в теніс протягом 2-ох тижнів для хлопців і дівчат віком 12 - 18 років. Кімната та харчі, 24-ох годинний нагляд, професійні лекції, спогади на ціле життя включені
20 червня – 2 липня 2004 р.
540 дол. – члени УНС; 590 дол. – не-члени УНС.
120 дол. плата за інструктора.

ДЕННИЙ ВИВЧАЛЬНИЙ ТАБІР. Денний (6-ти годинний) розваговий табір для хлопців і дівчат віком 7-10 років
1-ий тиждень: 28 червня – 2 липня 2004 р.
2-ий тиждень: 5 липня – 9 липня 2004 р.
100 дол. на тиждень від дитини АБО 25 дол. за день від дитини

ПРИГОДОВИЙ ТАБІР – новий табір для 13-16 літніх дітей, який охоплює життя під відкритим небом. Як казки в минулому, денне життя включатиме таборування, готовлення їжі, оповідання казок, виживання в лісі, плавання каяком по ріці, піші екскурсії, класи піднімання по скелі та інші.

Summer Camps 2004

2-ий тиждень – 24 – 31 липня 2004 р.
425 дол. – члени УНС, 475 дол. – не-члени УНС

ТАБІР ВІДКРИВАННЯ І ПОШУКІВ як пригодовий табір для дітей віком від 8 до 12 років, ознайомить таборовиків із українською спадщиною, та включатиме майстрування, піші екскурсії, плавання, спортові ігри, багаття, спів та інше. Кімната, харчі, 24-годинний нагляд.
1-ий тиждень – 10-17 липня 2004 р.
2-ий тиждень – 17-24 липня 2004 р.
3-ій тиждень – 24-31 липня 2004 р.
375 дол. – члени УНС, 425 дол. – не-члени УНС

ДЕННИЙ ТАБІР ЧЕМНОГО – улюблений табір дітей віком від 4-ох до 7-ми років. Діти вивчатимуть українську спадщину у своїх денних заняттях таких як: танці, спів, майстрування, ігри. Ціна включає сорочинку та полуденок.
1-ий тиждень – 18-23 липня 2004 р.
2-ий тиждень – 25-30 липня 2004 р.
135 дол. від дитини
175 дол., якщо не ночує на Союзівці.

КЛЯС НУРКУВАННЯ (SCUBA DIVING COURSE) однотижневий курс. Академічні та плавацькі вимоги „PADI" для отримання свідоцтва. Для учасників віком від 12 років і старших. Інструктор Юрій Ганушевський. Число учасників обмежене.
25 – 30 липня 2004 р.
400 дол. від особи;
120 дол. завдатку.

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ ТАБІР – один із улюбленіших таборів на Союзівці. Інструктор – Рома Прийма Богачевська, відомий знавець танцю і хореограф. Кляси для початкових, середніх та заавансованих учнів віком від 8 до 16 років. Число учасників обмежене до 60 дітей. Кімната, харчі, 24-годинний нагляд.
8 – 21 серпня 2004 р.
610 дол. – члени УНС; 660 дол. – не члени УНС.
250 дол. – плата за інструктора.

Завдаток 75 дол. від дитини при реєстрації.
За дальшими інформаціями та аплікаціями слід телефонувати
(845) 626-5641, або глянути на вебсторінку
www.Soyuzivka.com

POBox 529, Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641 • (845) 626-4638
www.Soyuzivka.com, Email: Soyuzivka@aol.com

Балі наших дебютанток

Сумівський баль

СІКОКУС, Н. Дж. – В суботу, 14 лютого 2004 року, в залі готелю „Кравн Плаза" Крайова управа Спілки Української Молоді Америки влаштувала баль дебютанток. Цей баль є форумом для представлення юначок, які досягнули 16-річного віку. Сумівська родина з приємністю представила 19 юначок з надією, що вони будуть творити штаб нових виховниць в СУМ та, як свідомі українки, виховані в СУМ, будуть виконувати відповідальні і провідні функції в українському суспільстві.

Голова Організаційного комітету Євгенія Кузьмович-Блага відкрила 40-ий баль дебютанток і передала дальше ведення аранжерам Марті Колінські-Бойко і Павлові Фігольові. Богдан Гаргай, голова Крайової управи СУМ, привітав усіх присутніх. До технічної помочі на балі були: Ліда Микитин, Петро Косцьолик, Наталка Кудрик, Адріянна Рудик, Ірина Лібер і Лариса Блага.

Отець Богдан Данило відкрив бенкет молитвою. Після молитви аранжери формально представили дебютанток з їхніми ескортами та батьками дебютанток. Молоді пари встали до прикрашеного танцювального входу, який приготовив молодий хореограф з сумівських танцювальних ансамблів в Йонкерсі Гриць Момот.

Дебютантки – Лариса Балко (осередок Йонкерсу), ескорт Петро Дробенко, Касандра Биц (осередок Випані), ескорт Володя Юрчинюк, Христина Дідух (осередок Пасейку), ескорт Петро Подобинський, Лора Дідух (осередок Пасейку), ескорт Стефан Порада, Христя Гаргай (осередок Ню-Йорку), ескорт Андрій Паска, Наталка Горбачевська (осередок Йонкерсу), ескорт Андрій Бзовицький, Орися Козіцька (осередок Йонкерсу), ескорт Андрій Медвід, Наталя Кузевич (осередок Філядельфії), ескорт Матей Джонсон, Наталія Кузів (осередок Пасейку), ескорт Роман Палилик, Ліда Нагорняк (осередок Ірвінгтону), ескорт Филип Усіловин, Тамара Падко (осередок Пасейку), ескорт Петро Ковак, Александра Періх (осередок Йонкерсу), ескорт Дамян Щур, Тетяна Ребенська (осередок Філядельфії), ескорт Роман Кебало, Меланія Романів (осередок Гартфорду), ескорт Маркіян Колінський, Богданна Генсьор-Садницька (осередок Гошену), ескорт Юрій Романів, Дарія Шафран (осередок Гартфорду), ескорт Максим Сай, Трейсі Торган, ескорт Тарас Кулинич, Наталка Яворська (осередок Філядельфії), ескорт Христофор Гойдич і Таня Журавська (осередок Пасейку), ескорт Данило Вітек. Дебютантка Наталка Яворська зложила „Приречення" – дебютанток СУМ.

Дебютанки представили свої мрії на майбутнє. Балко має бажання стати графічним електронно-компютерним "дизайнером", К. Биц хоче стати лікарем-педіятром, Х. Дідух – медсестрою у приймальні швидкої допомоги, Л. Дідух і Х. Гаргай – лікарями, Н. Горбачевська – журналістом, О. Козіцька – художницею малярства, Н. Кузевич мріє стати фармацевтом, Н. Кузів – лікарем, а Л. Нагорняк і Т. Падко – лікарями-педіятрами, А. Періх і Т. Ребенська – психологами, М. Романів – морським біологом, Б. Генсьор-Садницька – фото-журналістом, Д. Шафран в майбутньому хоче працювати з дітьми, Трейсі Торган мріє стати лікаркою або архітектом, Н. Яворська хоче працювати в ділянці бизнесу, Т. Журавська плянує стати психологом.

З нагоди відбуття 40-го балю дебютанток Організаційний комітет запросив усіх присутніх колишніх дебютанток до спільної знімки. Після презентації дебютанток ціла сумівська родина з гостями забавлялися під звуки оркестри „Золота булава" і „На здоров'я".

Велика кількість молодих взяла участь в танці „Коломийка", що тривав понад 30 хвилин, і це було доказом любови до народних танців і вкладу у праці танцювальних гуртків, які існують майже в кожному осердку СУМ. Всі забавлялися до ранку й залишилися їм радісні та приємні спомини про баль дебютанток Спілки Української Молоді.

Орест Козіцький

Танцюють дебютантки

Спільна знімка колишніх і сучасних сумівських дебютанток

Баль Товариства інженерів

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па., – В суботу, 21 лютого, у готелі „Парк Гаєт" надзвичайно успішно відбувся традиційний – вже п'ятдесятий – баль інженерів Філядельфійського відділу Товариства інженерів Америки (ТУІА). Цьогорічний баль інженерів складався з чотирьох частин: бенкету, презентації дебютанток, мистецької частини і танцювальної забави при звуках оркестри „Темпо". Після одногодинного коктейлю, о год. 7-ій вечора, інж. Методій Борецький, голова Філядельфійського відділу ТУІА, відкрив баль і привітав присутніх гостей, зокрема о. Івана Цюрпіту, декана Філядельфійської Архиепархії, Генерального консула України в США Сергія Погорельцева і його дружину Світлану, батьків дебютанток, і голову Головної управи ТУІА інж. Андрія Вовка і його заступника інж. Марка Шмерековського та їх дружин, побажав всім приємної забави та представив майстра церемонії балю Нестора Кизимишина для дальшого ведення програми.

Після формального відкриття балю почався обід-бенкет, на якому було чотириста гостей. Молитву, відповідну до хвилини, провів о. декан Іван Цюрпіта. Після бенкету почалася презентація дебютанток. Ними були Наталія Ольга Антоняк (Ерик Різанов), Софія Уляна Білинська (Христофор Різанов), Александра Марія Волчаста (Олександер Кнігницький), Таїса Ніна Гевка (Олесь Мецяк), Іванна Говгера (Андрій Гарасевич), Христина Катерина Дух (Стефан Драбик), Роксоляна Залуцька (Дмитро Гриців), Діяна Іваськів (Григорій Коцко), Катерина Марія Ольховецька (Ніколас Еванджеліст) і Андрея Марія Филипович (Тимотей Андерсен).

Членами Комітету дебюту були: Марійка Циган, Ніля Павлюк, Слава Галавай, Христина Гудь і Оленка Карпович. На закінчення презентації дебютантки танцювали зі своїми ескортами, а відтак зі своїми батьками. Дебютанток приготовляла і за них відповідала Марійка Циган. Її допомагали члени комітету. При кінці презентації дебютанток інж. М. Борецький привітав дебютанток, передав привіт і побажання дебютанткам від їх ексцеленції Митрополита Стефана Сороки та формально представив присутнім дебютанток. Допомагав у приготуванні дебютанток також майстер церемонії Нестор Кизимишин. Інжч М. Борецький вітав кожну дебютанку особисто і декорував їх відповідною стрічкою при допомозі Зореслави Кизимишин і Марії Циган.

Після презентації дебютанток зі словом виступив Генеральний консул С. Погорельцев, він також передав привіт дебютанткам від Посла України в США М. Б. Резніка. В мистецькій частині програми балю виступив танцювальний ансамбль „Волошки". Зі словом-привітом виступив голова Головної управи ТУІА інж. Андрій Вовк. Контроля над місцями при столах спочивала в руках д-р Лариси Заїки.

До балевого Комітету належали: Методій Борецький – голова, Петро Гевка, Лариса Заїка, Марта Шиприкевич, Ігор Ковалів, Олександер Яримович, Володимир Горбовий, Мирон Білас, Михайло Комановський і Володимир Кузик. Під час балю допомагали: інж. В. Горбовий, інж. Н. Смолинець, М. Нестор, В. і Л. Баб'яки, І. і О. Слотили, та М. Дяк.

З нагоди Балю інженерів Посол України в США М. Б. Резнік прислав листовний привіт Управі ТУІА, як також побажання для згаданих дебютанток.

Методій Борецький

Баль лікарського товариства

ЧИКАҐО. – Дебютантки та їхні ескорти на балю Ілинойського відділу Українського лікарського товариства Північної Америки 2004 року: перший ряд вгорі зліва – Тетяна Віра Матусяк – Даніел Демус, Тамара Христина Плешкевич – Михайло Рей, Андрея Каролина Іванюк – Юрій Петраш, середній ряд зліва – Андрея Юлія Маркевич – Роман Пилипчак, Інна Ірина Лончина – Олександер Оришкевич, Діяна Христина Мельник – Степан Дикун, внизу зліва – Олена Александра Гановська – Антін Дурбак, Алана Мотря Сосенко – Андрій Дзюк, Дарія Уляна Хиляк – Олександер Кулінченко.

Дебютантки з їхніми ескортами та організаторами балю Філядельфійського відділу Т-ва українських інженерів Америки 2004 року.

Дебютантки „Червоної Калини"

У веселому танці

Дебютантки з ескортами і організаторами балю

ВИПАНІ, Н. Дж. - Як звичайно, під кінець карнавального сезону, 7 лютого, відбулися цьогорічні Вечорниці „Червоної Калини" в елегантній залі „Маріот" у Випані, Ню-Джерзі. На цей раз дебютували чотири пари в присутності їхніх батьків та численно зібраних на вечерю гостей. Громада тепло привітала своїх молодих членів, пригорнувши їх до свого товариства.

Голова Організаційного комітету Ігор Сохан привітав почесних гостей – Генерального консула України в Ню-Йорку Сергія Погорельцева з дружиною Світланою, військового дорадника Українського місії при ООН полковника Анатолія Кононенка з дружиною Іриною. Опісля представив членів Оргкомітету Ярослава Ставничого та його дружину Олю, подякувавши їм за дебютантські букети, подружжя Марту та Ореста Кебалав, які представляли дебютанток. Аня Богачевська-Лонкевич відповідала за хореографію, Марійка Сохан-Тимиць – за програму, Богдан Титла – за мистецьке виготовлення запрошень, членки 23-го Куреня, помагали при вступі.

Дебютантки Лариса Андрейко з Ронконкому, Ню-Йорк, в супроводі Василя Куницького з Іст-Медов, Ню-Йорк, Наталя Більчук з Джерзі-Сіті та її ескорт Лесик Миськів з Юніону, Ню-Джерзі, Оля Оліярник з Мангетену в супроводі Андрія Джуса з Елморса, Іліной, та Лариса Пищимуха з Белмору, Ню-Йорк, з ескортом Петром Мицьо з Олд-Бетпейджу Ню-Йорк, вийшли у прекраснім хороводі під звуки мелодії „Гей, у лузі червона калина", що нагадує світлу стрілецьку традицію цих вечорниць.

Вечорниці, як завжди, пройшли у веселій дружній атмосфері при звуках улюблених оркестр „Темпо" та „Луни". Дебютантські пари не сходили з танцювальної площі і по північ виконали традиційну коломийку і гопак.

Всі дебютантки та гості розійшлися з побажаннями зустрітися на наступних вечорницях в готелі „Шератон" (Sheraton Meadowlands Hotel, East Rutherford, New Jersey) 29 січня 2005 року. Зголошення та інформації для дебютанток реферує Марта Кебало (718) 291-4166) (mkebalo@aol.com).

Марта Кебало

календар подій

17 КВІТНЯ –
Весілля: Нансі Медвідь і Джонатана МекФолл.

30 КВІТНЯ - 2 ТРАВНЯ –
СУА, Відд. 95, Керґонксон, Н.Й., Спонсор – "Spa Weekend".

7 - 9 ТРАВНЯ –
„Cinco De Mayo" – святкування.

9 ТРАВНЯ –
Полуденок з нагоди Дня Матері.

14 ТРАВНЯ –
„Ellenville Junior Prom".

15 ТРАВНЯ –
Весілля: Стефан Ковальчук і Алекса Рват.

21 ТРАВНЯ –
Бенкет – Рочестерська пожежна компанія. Обід для вчителів-пенсіонерів з Еленвіл.

22 ТРАВНЯ –
Показ моди „Girls Scouts".

28 - 31 ТРАВНЯ – Вікенд з нагоди Дня Пам'яті відкриття „тікі бар" в суботу „BBQ". Забави: в суботу грає оркестра „ФАТА МОРГАНА", неділя – „АСКОЛЬД БУК ТРІО".

3 ЧЕРВНЯ –
Бенкет: „Ellenville Teachers School - Related Association".

7 - 10 ЧЕРВНЯ –
„Clergy Days".

13 ЧЕРВНЯ –
Прийняття з нагоди 80 уродин Tony Percoco.

14 - 18 ЧЕРВНЯ –
Тиждень сеньйорів-союзовців.

18 - 20 ЧЕРВНЯ –
„Вікенд" призначений для батьків, що усиновили, або зацікавлені усиновити дітей з України – спонзори: Українське Посольство і Український Народний Союз.

20 ЧЕРВНЯ –
Святкування Дня Батька.

20 ЧЕРВНЯ - 2 ЛИПНЯ –
Тенісові табори.

22 ЧЕРВНЯ –
Показ моди „Girls Scouts".

27 ЧЕРВНЯ - 4 ЛИПНЯ –
Перший табір „Пташат".

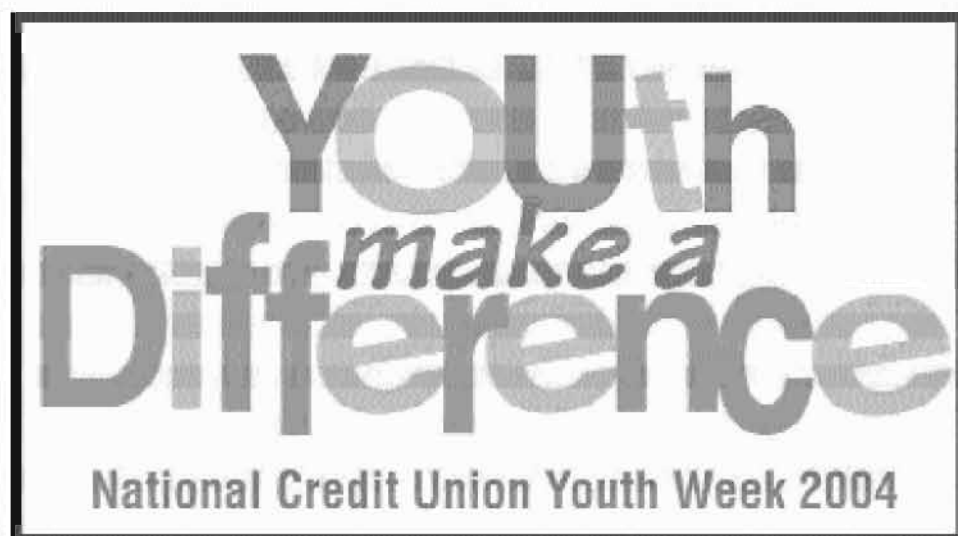

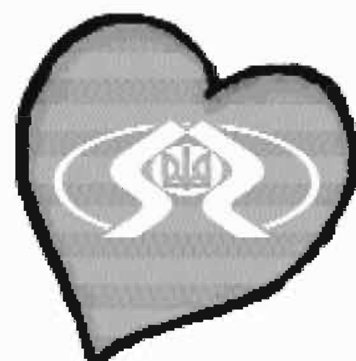

Святкуємо тиждень молоді 18 - 24 квітня

Наше майбутнє в руках нашої молоді

Два способи дістати подарунок:

- Відкрийте нове дитяче щадниче конто, - *дістанете подарунок!*
- Відкрийте нове *Coverdell Education Savings Account* або докладіть дозволену суму на *Coverdell Education Savings Account* - дістанете подарунок!

Чікаґо

Home Office*	2332 W. Chicago Ave.	773-328-7500
Chicago NW*	5000 N. Cumberland Ave.	773-589-0077
Bloomingdale	300 E. Army Trail Rd.	630 307 0079
Palatine	761 S. Benton St.	847-359-5911
Palos Park	8410 W. 131st St.	708-923-1912
Munster, IN	8624 White Oak St.	219 838 5300

Доступ до конта через Інтернет**

Selfreliance.Com

**Full Service Offices **Потрібно виповнити форму*

Ню Джерзі

Jersey City*	558 Summit Ave.	201-795-4061
Newark*	734 Sandford Ave.	973-373-7839
Parsippany*	2200 Rte 10W	973 451 0200

Подарунок отримується за відкриття нового дитячого конта у 2004р. або вклад у Coverdell Education Account 18-24 квітня 2004р. Мінімальний вклад в сумі $100 мусить залишитися на конті не менше 12 місяців, щоб отримати подарунок. Тільки по одному подарунку членові. Кількість подарунків обмежена і подарунки можна отримати тільки у бюрах кредитівки. Зберігаємо право заміняти подарунок іншим. Зайдіть або зателефонуйте до найближчого вам бюра за докладною інформацією та обмеженнями. 1 888 222 8571. Тільки для наших членів!

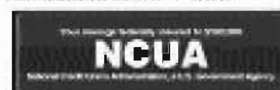

Самопоміч Selfreliance

Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка — Ukrainian American Federal Credit Union

Новим іміґрантам допомагає „Українська світлиця"

НЮ-ЙОРК. – У навчально-освітньому Центрі УККА для новоприбулих „Українська світлиця" за два роки діяльности перебувало вже чимало відвідувачів – одні приходять вчитися, інші – за порадою, консультацією. Треті – у складних життєвих ситуаціях шукають рятунку. Є земляки, які, почувши про наш Центр, приходять цілими родинами – познайомитися, розпитати про життя, про новини і життя української громади. Приходять інколи просто розповісти про свої проблеми, відвести душу в тяжку хвилину, або й поділитися радістю.

А є й відвідувачі, сповнені бажання допомогти, підтримати. Вони приносять нові ідеї, пропозиції і готові прилучитись до праці Центру. Так до нас прийшли минулого року подружжя Галя і Юрій Бабичі, з цікавими задумами. Ідею курсів професійної орієнтації приніс до Центру інженер Ярослав Олач. Кандидат політології, енергійна і творча Наталка Турчак розпочинає викладати курс підготування до громадянства США.

Нещодавно з конкретною пропозицією завітав до „Української світлиці" Ярослав Предко, який приїхав до Сполучених Штатів три роки тому з двома дипломами: інженера-механіка (Львівський політехнічний інститут) та економіста (Тернопільська академія народного господарства). В Інституті банківського підприємництва при Тернопільській академії народного господарства викладав спеціяльний курс користування комп'ютерною банківською системою.

Ось що розповів про себе Ярослав Предко: „Приїхавши до США, я спочатку працював на будові (як і більшість новоприбулих). Потім зрозумів, що першочерговим завданням для успішного старту є вивчення мови. Після шестимісячних курсів англійської мови я пішов на курси комп'ютерної бухгальтерії. Навчився також складати резюме до різних позицій, користуватися Інтернетом (пошук праці через Інтернет – один з найефективніших). І працюю нині бухгальтером у приватній фірмі. Маю вже певний американський досвід і хотів би поділитися цим досвідом, щоб допомогти новоприбулим з України, які мають економічну освіту, працювали у цій галузі і могли б на цьому професійному ґрунті знайти тут кваліфіковану працю і будувати кар'єру.

Такий обмін досвідом плянується організувати у Центрі УККА для новоприбулих під гаслом „Школа професійної орієнтації". Технічна база (5 комп'ютерів) для навчання тут є. В першу чергу пляную освоїти з студентами комп'ютерну бухгальтерську програму „Quick Books" – поширену в США для невеликих фірм. Бухгальтерська система загалом є єдиною в цілому світі (базується на одній основі), і особи, які привезли з України відповідну освіту і досвід практичної праці, дуже легко засвоять цей курс і матимуть доступ до кваліфікованої праці в США.

Отже, Центр „Українська світлиця" оголошує попередній запис на курси комп'ютерної бухгальтерії. Телефонуйте до Ярослава Предка на ч. тел. (718) 386-4710. А тим, хто не дуже впевнений у своїх знаннях англійської мови, нагадуємо, що у Центрі працюють чотири групи вивчення англійської мови (три рівні). Тож не гайте часу і починайте навчання – це правильний початок для успішного майбутнього. Телефон Центру (212) 674-7414. Адреса: 203 Second Ave. Приміщення центру знаходиться на першому поверсі.

Оксана Лиховид

Під час консультаційного семінару в „Українській світлиці"

Не байдужі до чужої біди

Д-р О. Слупчинський

НЮ-ЙОРК. – На початку квітня щоденник „Дейлі Н'юз", який є доволі популярний в Ню-Йорку, помістив майже на повну сторінку сумну історію української дівчинки Марійки Ткачук, і світлину цієї дитини на руках у матері. Як говорить заголовок, 20-місячна Марійка має спаралізовані голосові зв'язки і знищений носовий хрящик.

Марійка, яка живе в Києві, народилася нормальною, але рідкісна бактерійна інфекція катастрофічно підірвала її здоров'я. Вона дихає крізь трубочки у шиї і, розуміється, щоб жити та розвиватися, потребує невідкладних хірургічних втручань. Хворою Марійкою зацікавився в Ню-Йорку відомий молодий хірург д-р Орест Слупчинський, відвідував її в Києві і погодився оперувати безплатно в Ню-Йорку. Завдяки Фондові допомоги дітям Чорнобиля Марійка приїхала з матір'ю до США, але, на жаль, в обстеженнях перед операцією виявилося, що дитина має сильне звуження у дихальному горлі, яке доконче треба оперувати перед головною операцією носа. І тут настала гостра потреба в додаткових 15,000 дол. на непередбачену операцію. Американська журналістка з „Дейлі Н'юз", описавши цю сумну історію справді „зі серцем", подала поруч великої світлини та репортажу також адресу Фонду допомоги дітям Чорнобиля зі закликом складати пожертви на цю додаткову операцію маленької Марійки.

І тут, як вже не один раз, добрі серця американців відгукнулися упродовж найближчих днів. Вже за тиждень після першої вістки „Дейлі Н'юз" помістив знову майже на цілу сторінку радісну інформацію, що читачі їхньої газети негайно відгукнулися на біду української дівчинки і зложили не 15,000, а 25,671 дол. Довідуємося з репортажу, що родина М. Ското зложила на цю ціль 15,000 дол. з фонду їхнього сина, що помер на серце, маючи 17 років. Інший американський жертводавець переслав 100 дол., виправдуючись, що він не є багатою людиною, тому більше дати не може.

Розуміється, журналісти із „Дейлі Н'юз" описують також радість матері маленької Марійки та думки д-ра О. Слупчинського на тему дальшого перебігу лікування та операцій, які дитина мусить перейти.

Негайна великодушна реакція американців спонукала також до короткої статті у цій же газеті на тему щедрости громадян Ню-Йорку, з якої мешканці того міста можуть бути лише горді. Для нас це може бути тільки добрим прикладом, як і є прикладна безкорисна поміч, яку дає молодий хірург д-р Орест Слупчинський вже не перший раз.

Бажаємо йому і маленькій Марійці успіху в усіх складних операціях, що грядуть, а щоденникові „Дейлі Н'юз" складаємо окрему подяку за таку успішну поміч.

О. Кузьмович

Марійка Ткачук з мамою Вірою

Пам'яті великої матері

Завтра, 17 квітня, виповнюється 100 років від дня смерти Софії Шептицької (з роду Фредрів) – матері духовного світоча українського народу, Митрополита Андрія Шептицького. Синод єпископів Києво-Галицької Митрополії Української Греко-Католицької Церкви прийняв справедливе рішення гідно відзначити цю дату.

По-різному складається доля великих людей, обраних Богом для якоїсь важливої місії, але в кожному випадку, коли Бог обирає, близько стоїть матір тієї людини, і Всевишній бачить її серце, сповнене такої безмежної любови і такої гарячої молитви, котрих неможливо висловити людською мовою. Нема слів, щоб ними можна було сказати про почуття Пречистої Діви Марії перед хрестом... І так само несхопне для мови серце кожної матері. На її молитву Бог зважає, навіть коли вона не знає, що просить...

Завдяки щоденникові матері Кіндрата Рилєєва – одного з чільних декабристів, поета-українофіла – стала відомою історія здійснення невідступної материнської молитви. У п'ятирічному віці Кіндрат захворів, і лікарі виявилися безпорадними: хлопчик вмирав. Заціпеніла від горя мати день і ніч молилася над синочком, і вже переступила поріг, за яким починалася інша реальність. В тому екстатичному стані з'явився перед нею ангел і мовив таке: „Господь чує твою молитву і вчинить по твоєму благанню, однак спершу мені звелено показати, що чекає тебе в майбутньому, і якщо ти, побачивши все до кінця, все ж будеш просити, щоб син твій залишився живий, то так і буде".

І ангел показав їй, картина за картиною, все подальше життя її Кіндрата – аж до шибениці... Як і кожна б мати на її місці, вона в ту мить керувалася не розсудком, а тільки живою любов'ю до сина і, звичайно, вибрала його життя. Тоді їй здавалося, що вона врятує його від усіх бід, аби тільки він вижив. А потім рік за роком вона вдруге, вже насправді, переживала всі ті події, що їх перевів перед її очима небесний післанець... Аж до трагедії в Петропавловській фортеці 13 липня 1826 року...

Материнська любов – це одна з тих незбагненних для логіки земно-небесних сил, котрі просвітлюють нашу гнітючу, сіру дійсність. Без неї світ був би просто нестерпний. Без неї була б ще набагато тяжчою доля Шевченка і Франка, Василя Стуса і Валерія Марченка, і доля кожного, кожного з нас...

І тут погодьмося, що доля Митрополита Андрія Шептицького також була надзвичайно тяжкою. Піти назавжди з польського середовища, тоді панівного в сенсі культури і національної самосвідомости, відтак мужньо, крізь суцільні терни, піднятися від русинства до українства, залишатися вірним Римській Апостольській Церкві, але розуміти її як Церкву Вселенську, яка не може бути повною без візантійської традиції, без неповторного східнього богослов'я, обстоювати свою Церкву не як анахронічний „унійний прецедент", а як перспективну історичну місію поєднання Сходу і Заходу, чути несправедливу, нерідко образливу критику як з боку латинників, так і з боку московських ортодоксів, і не платити злом за зло, втримуючи своє серце в чистоті і мудрій смиренності – де початкове джерело цих чеснот, цього життєвого подвигу? Воно – в материнській любові.

Певна річ, у випадку графині Софії Фредри ця любов тісно пов'язувалася з іншими визначальними якостями й обставинами, котрі йшли з глибини роду. Її батько і дід добре розмілися на літературі, писали самі, знали европейські мови. Ці таланти успадкувала майбутня мати Романа (таким було перше ім'я Андрія Шептицького). Від неї він перейняв німецьку, французьку, англійську мови, зацікавлення історією, мистецьким світом, але передусім, непомітно і ненав'язливо, мати прищепила маленькому Романові глибоку побожність і те почуття, котре у нас, слов'ян, на жаль, зустрічається не кожного дня – надзвичаайне почуття обов'язку.

Біографи Митрополита Андрія згадують про таку подію. Коли родина перебиралася до нового будинку, мати Софія вручила кожній дитині образки Матері Божої з таким написом: „Усе своє життя, діти, пам'ятайте, що єдиною материною молитвою в цей день було, щоб цей дім швидше впав, ніж якби хтось з вас колинебудь тримав у собі гнів на Бога...".

Мабуть, ніхто з нас не реконструює те почуття, що ворухнулося в Романовім серденьку, коли він читав той напис. Але вже дев'ятирічним, на запитання матері, ким він хоче стати, як виросте, її обраний Богом син відповів: „Я буду священиком".

Петро Часто

VI Міжнародний фестиваль книги

ХАРКІВ. – VI Міжнародний фестиваль „Світ книги" відбудеться 22–24 квітня в приміщенні державного академічного театру опери та балету ім. М. Лисенка за сприяння Державного комітету телебачення і радіомовлення України. Фестиваль має підтвердити статус України як европейської держави з національно свідомим інтелектуальним потенціялом її населення. У ньому візьмуть участь вітчизняні та зарубіжні видавництва, поліграфічні та книготорговельні підприємства, бібліотеки, автори представлених книг. З огляду на те, що свято відбувається в Рік Польщі в Україні, будуть представлені книги українських авторів про історичні події та розвиток взаємин двох народів.

УНІАН

Посол України у США відвідав Каліфорнію

САКРАМЕНТО, Кал. – Посол України у США Михайло Резнік 28-30 березня відвідав штат Каліфорнія для налагодження зв'язків з місцевою владою, розвитку проєктів в економічній галузі, проведення зустрічей з українською громадою.

У місті Сакраменто М. Резнік зустрівся з губернатором штату Арнольдом Шварцнеґером. Вони обговорили широкий спектр питань розвитку співробітництва між Україною та Каліфорнією.

У м. Лонг Біч Посол України провів переговори з керівництвом компанії „Морський запуск", а також мав зустріч з українським персоналом компанії, який представляє в Каліфорнії дніпропетровське конструкторське бюро „Південне" та виробниче об'єднання „Південмаш". Було досягнуто конкретних домовленостей щодо координації зусиль компанії та Посольства у здійсненні спільних проєктів, які б сприяли розширенню української присутности на аерокосмічному ринку США. Під час зустрічі президент компанії Дж.Мейзер повідомив про свою участь у святкуванні 50-ої річниці КБ „Південне" 15-16 квітня у Дніпропетровську.

Під час свого перебування у Каліфорнії, де проживає понад 150 тисяч американців українського походження та діють чисельні українські культурні осередки, у нещодавно відкритому Генеральному консульстві України у Сан-Франциско Посол М.Резнік мав зустріч з представниками українських організацій штату. Обговорювалися питання їх взаємодії з Посольством та державними і громадськими організаціями України.

На запрошення командування Національної гвардії Каліфорнії, штаб-квартира якої знаходиться у столиці штату місті Сакраменто, Посол М. Резнік ознайомився з діяльністю цієї військової структури, яка протягом 10 років здійснює в Україні маштабну програму партнерства в рамках відповідних домовленостей з Міністерством оборони та Міністерством з надзвичайних ситуацій України, за фінансової підтримки американської сторони. Представники командування Національної гвардії дали надзвичайно високу оцінку потенціялові двосторонньої співпраці, який, на їх думку, має серйозні перспективи до розвитку. Щорічно відбувається до тридцяти спільних заходів Національної гвардії штату та підрозділів Міністерства оборони України. У червні ц.р. в Україні відбудуться навчання, участь в яких візьмуть до 400 американських військових.

Поїздка Посла України до Каліфорнії ще раз засвідчила про значні можливості взаємодії між Україною та США у різних сферах двосторонніх взаємин, а також про великий потенціял щодо подальшої співпраці між двома державами.

Посольство України у США

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. – Посол України в США Михайло Резнік на запрошення корпорації „Морський запуск" („Sea Launch") відвідав у Каліфорнії місця, звідки відпливають кораблі, що з них пускають у космос сателіти на межі екватору. Корпорація під керівництвом фірми „Боїнг" вже успішно пустила 13 сателітів. Україну представляє об'єднання „Південмаш", що у Дніпропетровську виробляє ракети і є відповідальним за оперативний пуск ракети „Зеніт–ЗСЛ" на орбіту довкола Землі із спеціяльно обладнаного корабля.

Посол М. Резнік, радник С. Корсунський і військовий аташе полковник А. Таран мали зустріч із сімома членами громади. Це були – д-р А. Олексюк, голова відділу УККА М. Рівний, подружжя Слободинські, Д. Циганюк, Г. Сахневич та І. Яременко. Склад групи віддзеркалював представників, які народилися в Україні, Німеччині і США, і є професіоналами в технології, підприємництві і медицині. На зустрічі послові була вручена копія проклямації міста Лос-Анджелесу українській громаді з нагоди вшанування пам'яті жертв Голодомору. Розмова під час зустрічі торкалася реорганізації Збройних Сил України, проблеми островів Тузла і Зміїного, рівня освіти і виховання дітей.

Послові булу передані матеріяли про допомогу громадян США у плаванні шхуни „Батьківщина" навколо світу, проєктів фірми АНТК ім. Антонова, зокрема літака Ан-70, візити літака МіГ-29 Військово-Повітряних Сил України.

М. Резнік, економіст за освітою, працював в міністерстві торгівлі ще в УРСР, а потім перейшов на дипломатичну працю після проголошення незалежности і був радником у Південній Кореї і Китайській Республіці. Радник Сергій Корсунський, киянин, має докторат з фізико-математичних наук, на дипломатичній службі працював на Середньому сході, включаючи Ізраїль. Полковник Андрій Таран закінчив училище протиповітряної оборони в Києві, в США навчався в американському Університеті національної оборони.

Важливою новиною стало відкриття Консульства України в Сан-Франціско, де консулом є Валерій Гуменюк. За висловом М. Резніка – це лише початок діялогу з каліфорнійською українською громадою.

Ігор Яременко

Учасники зустрічі в Лос -Анджелесі (справа): Р. Слободинський, І. Яременко, М. Резнік, Г. Сахневич, М. Слободинська, С. Корсунський, М. Рівний, Д. Циганюк, А. Олексюк, А. Таран.

„УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА ВЕТЕРАНСЬКА АЛЕЯ“

СТВОРІТЬ ПОЧУТТЯ ІСТОРІЇ

на пошану тим, котрі самовіддано боролись за нашу країну і на вшанування Українсько-Американських Ветеранів.

Українсько-Американські Ветерани станиць 27- Бруклин, Н.Й.; Ст. 19 –Спрінг Валі, Н.Й.; Ст. 31 – Бостон Ма. та Ст. 301 – Йонкерс, Н.Й. докладають зусиль для зведення пам'ятника на цвинтарі Св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Цей пам'ятник будується для вшанування всіх Українсько-Американських Ветеранів, які з честю служили у Збройних Силах З'єднаних Штатів Америки.

Це на їх честь і тих, що стверджує: „Так, ми пам'ятаємо жертви принесені тими ветеранами".

Владика Василь Лостен та священики епархій Ню Йорку та Нової Англії посвятять пам'ятник в неділю, 13-го червня 2004 р. о год. 1:30 по полудні.

„Ходіть" з нами в цьому поході, купіть цеглину з ім'ям ветерана в „Пам'яті...", або когонебудь близького вашому серцю і покладіть цю цеглину на „Алею" до пам'ятника.

Організації, фірми та інші жертводавці можуть виписати свої імена на цеглинах. Просимо якнайскоріше надіслати пожертви на нижче подану адресу.

UAV MONUMENT COMMITTEE
173 NO. 5TH ST
BROOKLYN, NY 11211-3203

Кожна пожертва мінімально коштуватиме двісті (200) доларів і всі пожертви будуть високо оцінені та їх можна відтягнути від державних податків (tax-deductible).

Для написання імен на цеглині відведено три рядки. Просимо вписати в кожну клітину по одній печатній літері, лишаючи одну вільну клітину між словами та розділовим знаком.

Напис буде посередині цеглини і тільки англійською мовою.

За дальшими інформаціями звертатися до: Peter Polnyj – (718) 388-2859 • peterpolny@aol.com

Chairman: Steven Shewczuk – Post 27,
Co-Chairmen: Harold Bochonko – NYS Cdr; Wasyl Szozda – Cdr Post 19; George Mutlos – Cdr Post 27;
Stephen J. Kostecki – Cdr Post 31; John Tkachuk – Cdr Post 301
Secretary: Peter Polnyj – Post 27, Treasurer: Peter Terebetzky – Post 27,
Board of Directors: Joseph Brega – Vice-Cdr Post 19; Jerry Nestor – Vice-Cdr Post 27;
Lubomyr Szczudluk – Vice-Cdr Post 31, Nicholas Skirka, PhD, Vice-Cdr Post 301

1 – □□□□□□□□□□□□□□□□□□
2 – □□□□□□□□□□□□□□□□□□
3 – □□□□□□□□□□□□□□□□□□

Генеральне...

(Закінчення зі стор. 3)

– Можливо, варто в „Свободі“ впровадити розділ консульських порад?

– Це була б дуже доречна і дієва допомога. Будемо вважати, що ми вже домовилися.

– Чи не варто натякнути українським установам в США про допомогу в розширенні приміщення консульства?

– У цьому ми розраховуємо на власні сили, але допомогу в цьому питанні прийняли б з вдячністю.

– Чи трапляються конфліктні ситуації міждержавного характеру?

– У житті не усе буває ідеальним, але я не можу сказати, що у наших взаєминах виникає напруженість. Різні комерційні чи торговельні непорозуміння вирішуються у встановленому судовому порядку, але коли йдеться про значні державні кошти або авторитет держави, тоді доводиться втручатися, щоб подати правильну інформацію з суті питання. На щастя, останнім часом в нашому окрузі не було гучних справ. Траплялися, на жаль, затримання окремих громадян, коли ми допомагали вирішити проблему, відправляли моряків додому. Вирішуємо питання допомоги особам, які мають ускладнення з правоохоронними органами чи потрапили до в'язниці.

– Як ви оцінюєте взаємини з українською громадою в США? Не всі задоволені станом урядування в Україні.

– Мабуть, не буде такого часу, коли усі закордонні українці будуть задоволені усіма справами в Україні. Але конструктивна співпраця з керівництвом української громади – СКУ, УККА, УАКР, СУА та іншими – дуже плідна і допомагає вирішувати широке коло питань. Свідченням такої співпраці стало згадане вже вшанування жертв Голодомору. Існує високий рівень довіри між українськими дипломатами і представниками громади. Ми маємо надію на таку ж співпрацю в майбутньому.

– Чи ви не проти участі спостерігачів з діяспори у наступних виборах в Україні?

– Це обов'язково має бути. На останніх виборах було багато спостерігачів, зокрема ваш колега Ігор Длябога, Ярослава Рубель, багато інших... В Ню-Йорку до праці в комісії залучалися не працівники консульства, а люди з громади. Усе було чітко, прозоро. Сподіваюся, що й вибори президента пройдуть у нас на такому ж рівні. Вибори відбудуться у будинку Генерального консульства, а коли виникне необхідність, то й в інших місцях. На виборах будуть спостерігачі від початку і до завершення.

– Ви згадували про адоптування дітей...

– Головним чином, йдеться про контролю за умовами проживання дітей з України в американських родинах. Вони залишаються громадянами нашої держави і ми тримаємо в полі зору їхнє життя і розвиток. Протягом минулого року ми встановили контакт з усіма сім'ями, які мають дітей з України, але з різних причин не інформували консульство про своїх підопічних. Ми відвідали 127 родин з адоптованими дітьми. Загалом ставлення до дітей дуже добре. На контролі є тільки одна справа: одна сім'я адоптувала чотирьох дітей, поведінка яких виявилася невідповідною до очікувань. Немає випадків, коли б українські діти в чомусь страждали...

– 26 квітня виповнюється 18 років з дня катастрофи на Чорнобильській атомній електростанції (ЧАЕС). Від цієї аварії потерпіло, як ми знаємо, багато українців. Чи опікується держава цими особами? Що конкретно робиться у цьому зв'язку?

– Загальновідомо, що аварія на ЧАЕС стала найгіршою та найпотужнішою за наслідками техногенно-екологічною катастрофою в історії людства, і епіцентром цієї трагедії є українська земля. Керівництво нашої держави пам'ятає про свій обов'язок перед постраждалими від цієї трагедії громадянами. Незважаючи на те, що Чорнобильська ядерна катастрофа є лихом не лише українського народу, останні 10 років після аварії Україна самостійно вирішує питання фінансування витрат на подолання її наслідків. Понад 6,5 мільярда долярів було витачено на подолання цих наслідків з 1991 до 2002 року.

Держава здійснює ряд дій соціяльного характеру. Надаються пільги і компенсації потерпілим дітям, інвалідам, які втратили здоров'я внаслідок аварії, виплачуються щомісячні компенсації сім'ям за втрату годувальника, надаються безплатно ліки, забезпечується безкоштовне харчування дітей у навчальних закладах.

Починаючи з 1994 року, в Україні діє програма заходів з організації комплексно медико-санітарного забезпечення осіб, які потерпіли від аварії на Чорнобильській АЕС. У ширшому аспекті питання соціяльного захисту населення регляментуються Законом України від 28 лютого 1991 року про статус і соціяльний захист громадян, які постраждали внаслідок цієї катастрофи.

Окремо хотів би наголосити, що питання допомоги населенню не залишається поза увагою української громади США. Цільову гуманітарну допомогу нашій державі надає благодійний фонд „Діти Чорнобиля", який очолює подружжя Матківських. Є також інші організації, задіяні у цій благородній справі. Користуючись нагодою, хотів би звернутися до українських громадських організацій у США з проханням продовжувати благодійну допомогу потерпілому від аварії населенню України.

- На жаль, в американських книгарнях важко побачити видання про Україну для туристів. Як виглядає сприяння туризмові?

- З метою заохочення туристів до подорожей в Україну ми проводимо презентації туристичних можливостей країни. Запрошуються представники найвідоміших американських туристичних агенцій округу, державні службовці, журналісти. Така презентація відбудеться в травні. Ми хочемо, щоб про цю подію розповіла „Свобода". Приїдуть працівники Державної туристичної адміністрації України, буде представлена авіокомпанія „Аеросвіт". Україна має старовинні міста, Чорне море, Дніпро, курорти, які не поступаються багатьом закордонним... Рівень обслуговування туристів відчутно поліпшується і ми маємо чимало позитивних відгуків про Київ, ряд обласних міст.

- Хто разом з вами працює в консульстві?

- В установі тепер працює 6 дипломатів - чотири з консульських справ і два - торговельно-економічні представники. Маємо також адміністративно-технічний персонал. Тепер існує жорсткий відбір в системі міністерства закордонних справ і потрапити до нас на працю стало складно. Треба мати високу кваліфікацію. І так має бути. Адже це - відповідальна, важка праця. Наші працівники - усі молоді, від 21 до 39 років. Перед виїздом за кордон кожен пройшов дуже серйозне стажування. Кандидатів відбирає конкурсна комісія за певними вимогами. Після стажування кандидати складають іспити.

– То тепер синків високопоставлених чиновників не беруть?

– Я не проти синків, аби тільки вони сумлінно працювали для України. Ми представляємо велику державу і повинні відповідати вимогам від зовнішнього вигляду до фахового рівня. Через 3-4 роки працівники змінюються і повертаються в Україну, працюють в центральному апараті МЗС, потім отримують нове закордонне призначення. Є певна категорійність, тому що в деяких країнах умови праці важчі. Скажімо, в Іраку... Але українські дипломати скрізь дбають про високий авторитет своєї держави.

– Чи планує Україна виводити своїх військовослужбовців з Іраку у зв'язку із останніми подіями, які мають місце у цій країні?

– У зоні розміщення українського військового контингенту в місті Аль-Кут ситуація почала загострюватися 5 квітня з появою у місті озброєних загонів шиїтів. Виконуючи свої обов'язки, українські військовослужбовці взяли під свій захист мости та регіональне бюро Коаліційної тимчасової адміністрації.

7 квітня бойові дії з боку шиїтів посилилися. Командування українського контингенту, за погодженням з військовим командуванням сил коаліції та керівництвом тимчасової адміністрації прийняло рішення про евакуацію персоналу Коаліційної тимчасової адміністрації. Протягом кількох годин, без необхідної артилерійської та повітряної підтримки українські військові прикривали виведення представників адміністрації з міста. Маючи на озброєнні лише обмежені засоби, призначені для підтримки порядку, українські вояки у повному обсязі виконали покладені на них обов'язки.

У зв'язку зі зазначеними подіями Президент України Л. Кучма 7 квітня провів засідання Ради національної безпеки та оборони, на якому було обговорено ситуацію навколо нашого військового контингенту, дав детальні доручення щодо координації роботи з метою забезпечення максимальної безпеки українських військових у Іраку.

Стурбованість України ситуацією в Іраку висловив у бесідах з Послом США в Україні Дж. Гербстом та першим заступником Державного секретаря Р. Армітеджем міністер закордонних справ України К. Грищенко, який наголосив на необхідності узгодження спільних дій у прийнятті як політичних рішень, так і рішень військового характеру.

Наразі наші військовослужбовці продовжують виконувати своє завдання в Іраку.

Повернення Северина Борачка

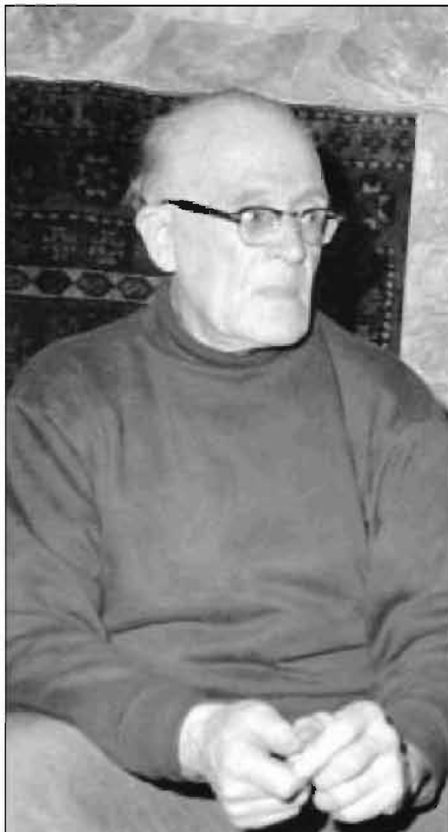

Северин Борачок

ЧИКАҐО. – У галереї Українського Національного Музею 2 квітня відкрилася виставка творів постімпресіоніста Северина Борачка, одного з найбільших українських мистців XX століття.

Народився він 22 червня 1898 року в селі Сороцько Теребовлянського повіту на Тернопільщині, в родині священика Юліяна Борачка. Його мати Марія походила з роду Бачинських. В родині було двоє синів і дві доньки, які успадкували від своїх батьків Божий дар любови до мистецтва. Мало хто знає, що батько Северина, отець Юліян, залишив по собі високомистецькі настінні розписи в церкві села Ілавче на Теребовлянщині, що була споруджена в 1862 році у візантійському стилі. Батько передав синам пристрасть до малярства, мати донькам – любов до художнього вишивання та в'язання.

Початкову освіту Северин здобув у рідному селі, а середню – в Тернопільській реальній гімназії, після її закінчення пішов добровольцем на фронт, щоб у лавах УСС боротися за національне визволення рідного краю.

У 1921 році С. Борачок стає студентом Краківської академії мистецтв, навчаючись професора Панкевича. Северин належав до групи футуристів і вже в 1923 році відзначився тим, що в залі старого театру у Кракові зробив грандіозну декорацію. З 1925 року мешкає в Парижі, де продовжує мистецькі студії і творчу працю. Його полотна виставлялися у найпрестижніших паризьких галереях.

Із спогадів С.Борачка довідуємося, що „життя було важке, бо треба було боротися за кожний день прожитку. Мені приходилося заробляти таким способом, що я брав з фабрики ручки парасольок, на яких випалював орнамент, грав в джазі на бубні, чи виступав з Хмелюком і Турином статистом при накручуванні фільмів. Третіаків „мав щастя" і дістав працю при реставрації старих картин, Кричевський заробляв, малюючи взори для текстильної фабрики, а Глущенко ілюстрував книжки, між іншим, як пригадую, повість Гоголя „Тарас Бульба"...

В 1932 році в Парижі українські мистці згуртувалися в організацію, яка вступила в члени Асоціяції незалежних українських мистців (АНУМ) у Львові. На першу малярську виставку, організовану АНУМ-ом у 1935 році, кожен з них вислав свої твори. Вже тоді Северин Борачок заявив про себе як про талановитого мистця-кольориста, українського імпресіоніста.

Перебуваючи в Парижі, Северин часто навідується до Теребовлі, де після смерти батька замешкала родина Борачків. Неповторні краєвиди, тиха Теребовлянська околиця зі своїми численними старожитностями мали відчутний вплив на формування світогляду та визначення життєвого шляху Северина і його брата Мар'яна, який також став маляром. За прикладом батька, у 1936 році Северин розмальовує церкву св.Миколая в Теребовлі, пізніше – церкви в Насташеві, Глинянах та Клебанівці. Зацікавлення історією рідного краю запалило Северина ідеєю створити в Теребовлі історичний музей. Вже в 1927 році в церковному домі при допомозі теребовлянського декана о. Степана Мохнацького було перетворено на музей одну кімнату. Загадкові знахідки-сліди давно минулих віків, знайдені братами Борачками в напівзруйнованих підземних ходах монастиря, стали першими експонатами музею. Це були черепки посудин з часів трипільської культури, горшки, рештки залізної зброї, жіночі прикраси, староцерковні речі, навіть єврейські рукописи на пергаменті. Згодом музей перенесли до більшої кімнати учнівської бурси, й коли Северин повернувся з-за кордону, громада обрала його директором музею, а брата Мар'яна – господарем.

Друга світова війна перекреслила усі задуми братів. Розпочинається нова сторінка життя поза Україною.

Часопис „Свобода" від 4-го жовтня 1961-го року помістив наступне повідомлення:

„В понеділок, дня 2 жовтня ц.р. відвідав головну канцелярію Українського Союзу і редакцію „Свободи", в супроводі інженера Р. Крохмалюка, прибулий до ЗДА з Мюнхену відомий український мистець – маляр Северин Борачок. Прибув він на тимчасове перебування до ЗДА у зв'язку з виставкою своїх мистецьких праць, що буде влаштована в залях Українського інституту при 2 Іст 79 вул. в Ню-Йорку".

На виставці в Ню-Йорку, яка тривала від 29 жовтня до кінця листопада 1961 року, мистець представив 49 малярських праць, 26 мозаїк. Американська преса численними і дуже схвальними публікаціями відгукнулася про цю життєрадісну, сповнену світлого гумору виставку.

Починаючи з 1930 року, кожного року – нова виставка. В 1933-му на виставці в Женеві Северин успішно продає свої твори, а на виручені гроші навчається в Паризькій школі малярства. 1934 рік – виставка в Парижі, 1935-ий – у Львові, 1936-ий – у Кракові, 1937-ий – у Варшаві, 1948-ий та 1952-ий – виставки у Регензбурзі та Мюнхені. Перша мистецька нагорода була отримана на першій виставці в Парижі. Відомі французькі мистці Дифе та П'єр Бонар дали найвищу оцінку творчості С. Борачка, його приймають до Спілки французьких професійних мистців.

Під час перебування у Мюнхені С. Борачок створює для місцевої церкви великий мозаїчний образ Святого Андрія. У місті Маквілер (Франція) прекрасний іконостас та 40 образів-мозаїк є творінням його рук і серця.

Після смерти дружини С.Борачок залишає Німеччину і переїжджає до Америки. від 1962 року живе у Річмонді (штат Мейн), поруч зі своєю сестрою. Помер Северин Борачок 8 липня 1975 року і похований на цвинтарі в Річмонді.

Виставку творів Севертина Борачка в Українському національному музеї в Чикаго організовано завдяки племінникові мистця Олегові Борачкові.

Марія Климчак

Северин Борачок. „Танцюючі жінки"

Северин Борачок. „Через річку"

СПОРТ

Поразка Володимира Кличка

Українець Володимир Кличко 11 квітня зазнав поразки в поєдинку за вакантний титул чемпіона світу за версією „WBO" у суперважкій вазі проти американця Лаймона Брюстера. Після серії ударів американця В. Кличко спочатку побував у нокдавні, а під завершення равнду три лівих удари Брюстера звалили українця на підлогу. Володимир піднявся з допомогою судді, який відтягнув його до кута рингу.... Вердикт судді – технічна перемога Лаймона Брюстера у 5-му равнді.

Бій проти Л. Брюстера показав, що минулі поразки нічого не навчили Кличка-молодшого. Не допоміг українцеві й славнозвісний тренер Емануель Стюарт, який напередодні поєдинку голосно заявляв, що українець перебуває у відмінній формі... У третьому равнді стало помітно, що Володимир втомився – і відразу це далося взнаки. Л. Брюстер прямим лівим у голову ледь не відіслав українця в нокдавн, однак добити не встиг.

Четвертий равнд вже був за В. Кличком, який звалив Л. Брюстера на підлогу рингу. Однак американець швидко піднявся і зумів повести небезпечну атаку, на завершення якої обидва боксери попадали на підлогу рингу, але скоріше від втоми, ніж від ударів.

П'ятий равнд був фатальним для українця. Втома дала про себе знати – і Володимир після бокового удару з лівої руки опинився в нокдавні, а за 30 секунд до сигналу Л. Брюстер добив українця своїми лівими, які Кличко отримував, навіть не захищаючись. Відразу після боя В. Кличка забрали до найближчої лікарні, де йому зробили сканування мозку. Програш відкинув боксера далеко назад у світі професійного боксу. На момент завершення поєдинку В. Кличко за точками вигравав у Л. Брюстера з рахунком 39:36, але В. Кличкові не вистачило витривалости та характеру. Як і раніше, Володимир не здатний добити боксера в той момент, коли це потрібно. І нарешті, найголовніша причина: за останній рік В. Кличка вдруге „розгромив" не найкращий боксер світу. Міт про непереможність братів Кличків з кожним днем, на жаль, розвіюється...

Шаховий чемпіонат УСЦАК 2004 року

Турнір за першість українців Північної Америки з шахів відбудеться в суботу, 15 травня, і неділю, 16 травня, в готелі „Ramada Inn", 130 Route 10 West, East Hanover, New Jersey 07936. Tel.: (973) 386–5622. Господарем є Орест Федаш, який пропонує учасникам нічліги за 65 дол. для 1 або 2 осіб в кімнаті. Замовляти кімнати треба заздалегідь.

Спонзори турніру: Українське спортово-виховне товариство „Чорноморська Січ", Нюарк, Н. Дж, яке цей турнір присвячує своєму 80-літтю.

Система турніру: 5 рундів (турів) за швайцарською системою, по 1 год. для кожного партнера на цілу партію – це значить, що кожна партія триватиме не довше, як 2 години. Початок: о 12-ій год. дня, в суботу, 15 травня. Три партії в суботу і 2 – в неділю.

Нагороди: Перша – 200 дол. До 18 років – 100 дол. Шахіст з рейтингом нижче 2000 – 100 дол. Напевно, будуть грошові нагороди за 1 і 3 місця, але їх суми залежатимуть від числа учасників. Вписове: 25 дол. Турнір не підлягає американському вимірові популярности. Просимо привезти шахи і шахові годинники.

Ланкові шахів: о. Мар'ян Процик (716) 852-7566, д-р Орест Попович (732) 363-1589.

о. Мар'ян Процик

НОВІ ВИДАННЯ

Джерела християнського Сходу

У „Свободі" (ч. 52, 2003 р.) було повідомлено про започаткування серії видань львівського католицького видавництва „Свічадо" під назвою „Джерела християнського Сходу". У цій серії в 2003 році вийшла також книжка „Щира розповідь прочанина своєму духовному отцеві", яка є перекладом з російської мови твору, написаного невідомим автором у XIX столітті. Серед можливих авторів дослідники називають відомих духівників - святителя Теофана Затворника і старця Амвросія. Невідомий прочанин, розповідаючи про свої подорожі, відкриває силу молитви. Водночас автор подає багато пригод, про котрі просто цікаво читати, тому що описані вони з щирою безпосередністю і знанням побуту тодішнього суспільства.

У 2003 році побачила світ також книжка цієї ж серії „Християнське життя за „Добротолюбієм". Вибрані фрагменти з писань святих отців та учителів Церкви". В антології аскетично-містичних творів „Добротолюбіє" („Любов до прекрасного") зібрані твори 36 авторів IV–XV ст. Це – синтеза містичного досвіду східнього християнства. Видану книжку написав у 1930 році в Харбіні о. Ювеналій з метою заохочення всіх християн до глибшого вивчення святоотцівського передання Церкви. Вислови авторів „Добротолюбія" згруповані в книжці тематично, тому можна читати її розділи згідно духовних запитів: про смерть, сміх, сон, спокуси, сльози, гнів, дівицтво, блуд, заздрість і т.д.

Видано також „Києво-Печерський патерик" – цінну пам'ятку давньої української духовної літератури. Книжка повертає читача у часи печерських старців і розповідає про створення Печерської церкви, прихід церковних майстрів і малярів з Царгороду, освячення церкви, житіє ігумена Теодосія, Микити, Лаврентія, Йоана Затворників, Марка Печерника, багатьох інших діячів теперішньої Лаври - Печерського монастиря.

Про умови придбання книжок можна дізнатися за електронною адресою: reclam@svichado.com

Л. Хм.

Журналові „Універсум" – 10 років

Державницьки налаштовані українські науковці, підприємці, політики, діячі культури ось уже 10 років є активними учасниками процесу спілкування зі світом за посередництвом журналу „Універсум". На сторінках двомісячника охоче друкували свої статті знані вчені та політики, громадські діячі зі США, Канади, Німеччини, Великобританії, Франції, Польщі, допомагаючи інституціям громадянського суспільства виробити ефективну систему заходів, котрі сприятимуть цивілізованому входженню України в інформаційне XXI століття. На жаль, Україна переживає не найкращі часи. Під загрозою цілковитого знищення опинилась україномовна преса, книгодрукування, кінематограф, обкладені безглуздо-надмірними податками.

Частка україномовних книжок на ринку 2003 року становила від 5 до 8 відсотків. За оцінками фахівців, у результаті скасування пільг на книжково-журнальне видання ця частка зменшиться до 3 відсотків. Тобто на одну українську книжку припадатиме 30 російських. Більшість україномовних засобів масової інформації (змушених відтепер платити 20 відсотків податку на додану вартість) опинилася перед загрозою банкрутства.

„Для української книжки (і для українських газет і журналів, – додамо від себе) нині воєнний стан, видавнича галузь повністю паралізована, – констатує факт свідомого нищення україномовних видань письменниця Оксана Забужко. – Навіть якщо зараз скасують ПДВ, видавництвам треба буде з рік для відновлення стану, який був на кінець минулого року" („Львівська газета", 5 березня 2004 року).

Висловлює занепокоєність спробами української влади обмежити доступ громадян до незалежної інформації й речник Державного департаменту США Річард Бавчер: „Українська влада повинна зупинити свою безперервну кампанію проти незалежних медій, що прямо суперечить висловленим бажанням України до демократизації та більш тісного наближення до евро-атлантичної спільноти". Але, незважаючи на перешкоди, передплата на „Універсум" продовжується. „Універсум" – це об'єктивна інформація про Україну, про її проблеми, здобутки і перспективи. Журнал виходить 6 разів на рік, і його буде надіслано на вашу адресу безпосередньо з України.

Будемо вдячні за добровільні пожертви на пресовий фонд „Універсуму". Наша адреса в Інтернеті: www.universum.org.ua. Передплатити журнал на рік в США і Канаді можна, надіславши 40 долярів на адресу д-ра Осипа Мороза – представника „Універсуму" в США і Канаді: Д-р Osyp Moroz, 102 Steven Street, Kerhonkson, NY 12446-9727 USA. Тел./факс: (845) 626-4533; електронна пошта: omoroz@prodigy.net

Д-р Осип Мороз

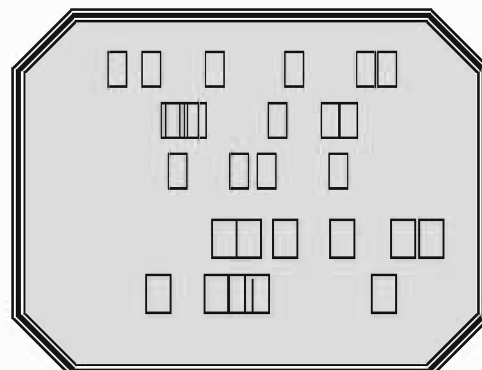

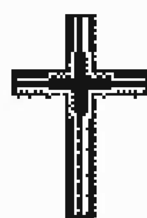

У смутку повідомляємо, що в суботу,
10 квітня 2004 р. несподівано
заснув навіки наш дорогий
ЧОЛОВІК, відданий БАТЬКО,
ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ і БРАТ

св. п.

ІВАН ВІШКА

нар. 9 січня 1920 р. в Раві Руській.

ПАРАСТАС відбувся в середу, 14 квітня 2004 р. в похоронному заведенні Rioto Funeral Home, Jersey City, N.J.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 15 квітня 2004 р. о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у смутку:

дружина – АННА
доньки – МАРІЙКА ЛИЦЬКА
– ОЛЬГА КОВЕР з чоловіком АРТ
внуки – ІВАН ЛИЦЬКИЙ з дружиною ДЖАНЕТ і дітьми
– ХРИСТИНА ВАСИЛЕВСЬКА з чоловіком БОГДАНОМ
– АНДРІЙ КОВЕР
правнучка – НУСЯ ВАСИЛЕВСЬКА
сестра – ПАРАНЯ з родиною в Україні
брат – ІЛЬКО з родиною в Україні
кузин – СЕМКО ВІШКА з родиною
та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу Покійного можна складати пожертви на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля.

Ділимося сумною вісткою з родиною, українською громадою та вояцтвом УПА, що 7 квітня 2004 р. у лікарні св. Михаїла в Торонто, Канада, після тяжкої недуги відійшов у вічність фундатор „Літопису УПА"

бл. п.

МИХАЙЛО КОВАЛЬСЬКИЙ

нар. 1920 р. в селі Вілька Горинецька, Любачівського повіту в Україні.

Залишив у глибокому смутку брата-близнюка Йосипа з родиною, племінників по братах Іванові і Миколі, ближчу і дальшу родину і приятелів в Україні і Канаді.

ПАНАХИДА була відслужена у Світлий Понеділок, 12 квітня 2004 р. у похоронному заведенні Кардинала при вул. Аннет у Торонто.

ПОХОРОННА СВЯТА ЛІТУРГІЯ відслужена у вівторок, 13 квітня у церк-ві св. Миколая в Торонто, а тіло Покійного поховано на цвинтарі св.Воло-димира в Оквіл на секції УПА, біля пам'ятника „Слави УПА".

Вічна Йому пам'ять!

ПРЕЗИДІЯ та АДМІНІСТРАЦІЯ
В-ва „ЛІТОПИСУ УПА"

У 7-му ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТНУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність дорогого
БРАТА і ВУЙКА

св. п.

МАРКІЯНА „ОРКА" БОБИКА

буде відслужена

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ
з ПАНАХИДОЮ

25 квітня 2004 р.
у церкві свв. Петра і Павла
в Геркімер, Ню-Йорк.

Про молитви за душу Покійного просить

сестра ІРЕНА ПТАШНИК з родиною

Ділимося сумною вісткою, що дня 2 квітня 2004 р. упокоїлася в Бозі наша найдорожча
МАТИ, ДРУЖИНА та СЕСТРА

бл. п.

ОЛЯ ТУРЧИН

з дому САРАПУК

Покійна народилася 29 липня 1928 р. в Золотниках, повіту Підгайці, Україна.

Покійна була виховницею пластової молоді у таборі Вайсенбург, Німеччина та прикладним членом Союзу Українок у Чикаго.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 5 квітня 2004 р.
ПАНАХИДА та ПАРАСТАС у похоронному заведенні Музики.

Похорон у вівторок, 6 квітня 2004 р. із катедри св. о. Миколая на цвинтар св. о. Миколая в Чикаго.

В глибокому смутку залишилися:

муж – ПЕТРО Т. ТУРЧИН
доня – ЗОРЯНА
брат – ЯРОСЛАВ з родиною
сестра – ДАРІЯ з чоловіком МИХАЙЛОМ КОС та дітьми
друзі і знайомі Покійної та родина в Україні.

Вічна Її пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що 14 грудня 2003 р. відійшла у вічність на 92-му році життя

бл. п.

ОЛЬГА ВЕСЕЛА

з дому ІЛЬНИЦЬКА

нар. 8 грудня 1911 р. в селі Новошичі, Західня Україна.

ПАНАХИДА і ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 18 грудня 2003 р. в Стоктоні, Каліфорнія.

Залишені у смутку:

син – д-р ОРЕСТ ВЕСЕЛИЙ з дружиною ОРИСЕЮ
внуки – д-р АНДРІЙ ВЕСЕЛИЙ з родиною
– д-р СТЕФАН ВЕСЕЛИЙ з родиною
– ЮРІЙ ВЕСЕЛИЙ з родиною
внучка – НАТАЛКА ВЕСЕЛА
ближча і дальша родина в Америці та Україні.

Вічна Її пам'ять!

В подяці бл. п. Мирослава Прокопа, яка була друкована у „Свободі" в п'ятницю, 2 квітня 2004 р., пропущена була пожертва панства Нусі і Володимира Раків в сумі 200 дол. на фонд Наукового Товариства імени Тараса Шевченка.

Родина

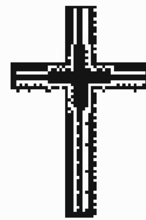

Зі смутком повідомляємо, що несподівано 11 квітня
у Вінніпегу відійшла у засвіти наша улюблена
МАТИ, БАБУНЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ІВАННА ЧЕРНИШКО

з дому ПАВЛИШИН

У глибокому смутку залишила

дітей:
АЛЕКСАНДРА ЧЕРНИШКО з родиною
СОФІЮ КЛИМЕНКО з родиною
ХРИСТИНУ Д'АБРАМО з родиною
ЛЕОНІДА ЧЕРНИШКО з родиною
і дев'ять внуків

сестер:
СТЕФАНІЮ ПУРІЙ з родиною
ОЛЬГУ КОБЗЯР з родиною

та сестрінок з родинами в Америці, Канаді й Львові.

Вічна Їй пам'ять!

По тяжкій недузі відійшов у вічність 1 квітня 2004 р.
у Міннеаполісі на 54 році життя наш найдорожчий
ЧОЛОВІК і СИН

бл. п.

інж. ЄВГЕН БРИНЬОВСЬКИЙ

нар. 21 травня 1950 р. у Ню-Гейвені, Конн.

У смутку залишені:

дружина – ТЕТЯНА
мама – ОЛЕКСАНДРА
тітка – СОФІЯ з мужем ОСИПОМ ЗАЧКО
кузин – РОМАН ЗАЧКО
ближча та дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

1915р. – 2004р.

Коли я шлях свій земний до кінця пройду,
І сонце днів моїх за гору зайде,
Відправ сумних в кімнаті хай не буде,
І по душі моїй нехай не плачуть люди.

Бо цю дорогу нам рішено усім пройти,
У самоті не раз одному -
Це Божий План в житті людському.
Я йду до неба - у життя з Христом.

У глибокому смутку повідомляємо рідних, приятелів, знайомих, що вечором
8 квітня 2004 р. у Страсний Четвер на 89-му році життя, у лікарні, прийнявши
Найсвятіші Тайни, відійшов у вічність наш дорогий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО та ДІДУСЬ

бл. п.

РОМАН ІВАНИЦЬКИЙ

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 13 квітня 2004 р. у похоронному заведенні Farley Funeral Home, Норт-Порт, Фла.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 14 квітня 2004 р. о год. 10:30 ранку в церкві Входу в Храм Пресвятої Богородиці у Норт-Порті. Поховано Романа у Веніс Меморіял Гарден, Фла.

Залишив у смутку:

дружину – ЛЮБОМИРУ з дітьми ЯРЕМОЮ та ОКСАНОЮ
синів – ІВАНА з дружиною та дітьми
– ПЕТРА з дружиною та дітьми
кузинку – СТЕФАНІЮ МАСС з дітьми та онуками
братову – СТЕФАНІЮ ІВАНИЦЬКУ з дітьми
кузинку – СТЕФАНІЮ ОЛІЙНИК із синами та їх родинами
ближчу та дальшу родину в Україні та Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

———————————

За попереднім бажанням померлого дружина Любомира просить по можливості складати датки на Музей Українських Дивізійників у Львові та на потреби Української Католицької Церкви у Норт-Порті.

У смутку повідомляємо, що 20 грудня 2003 р., проживши 101 рік,
відійшов у вічність в Middletown, NY найдорожчий
ЧОЛОВІК і БАТЬКО

св. п.

ТЕОДОР С. ПРОКОПОВ

нар. 23 листопада 1902 р. в Катаржині, Одеська обл., Україна.

Похований на Hillside Cemetery в Middletown, NY.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ДЖОРДЖІН ОГДЕН ПРОКОПОВ
сини – ЮРІЙ з родиною
– СЕРГІЙ з родиною
– ВІКТОР
доньки – НЕЛІ П. ШРАПШЕР
– КАТЕРИНА П. ЛОАЙЗА
– ЗІНА МАНЖУЛА

Вічна Йому пам'ять!

У „Свободі" ч. 15 з 9 квітня 2004 р., в подяці св. п. Івана Ящишина пропущено жертводавців Ростислава і Галину Ратичів, які зложили 50 дол. на Собор у Києві.

За пропущення перепрошує Ольга Ящишин

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оцінлавська 973-292-9800 #3040*